

Ҳамроҳ УСМОН

**ҲИСОРИ
НАНГ**

Душанбе,
«Адиб»
2013

ББК 84 Тоҷик 7-5
У-79

БАХШИДА БА СЕҲАЗОРСОЛАГИИ ҲИСОРИ ШОДМОН

Муҳаррирон
*Низом Қосим ва
Гурез Сафар*

У-79 Ҳамроҳ Усмон. Ҳисори нанг (маҷмӯаи шеърҳо).
– Душанбе, 2013. 160 сах.

Ҳамроҳ Усмонро хонандагон тавассути чандин китоби шеърхояш барои бузургсолону кӯдакон мешиносанд.

Ин китоб аз ашъоре мураттаб шудааст, ки паҳлӯҳои гуногуни ҳаётро дарбар гирифтаанд. Шоир маҷозан дар ҳисори нангу номус қарор дорад ва се ишқро васф мекунад: ишқи Ватан, ишқи Инсон, ишқи Ёр. Ва, муҳим аст, ки ҳама самимиву табиӣ тавсиф мешаванд.

Умедворем, ки розномаи нави шоир писанди хотирҳо мегардад.

ISBN 978-99947-2-191-7

© Ҳамроҳ Усмон, 2013

Ў ҲАМРАҲИ ШЕЪР МЕРАВАД РОҲИ ДАРОЗ...

Бемуҳобо, шеър, ё каломи манзум, дар урфияти мо – тоҷикону тоҷиктаборон – корвонеро мемонад, ки умре бори маънавиёти замону ҳамагонашро марҳала то марҳала мекашонанду мерасонад. Корвоне пурбору гаронкумош асту то манзиле дуру карона нақши пой мегузорад, корвоне фаросихи наздиктареро мепаёмояд.

Бародари мо Ҳамроҳ Усмон, ки зодаву парвардаи муҳити шоирхези Ҳисори Шодмон ва кулли Тоҷикистону Ориёни Бостон аст, аз ҷумлаи корвониёнест, ки ҳатталимкон бори замон мекашанду кошонаи завқу маърифати ҳамдиёронамонро таъмин аз ғизои маънавий медоранд.

Ҳамроҳ Усмон имкону тавони худ, қимати бори корвони худро нақў медонаду пасту боло намешуморад, иёри худро дар мартабаи дигарон намегузорад, аз роҳи расамати худ мегузаранду ҷодаи баракати худро месипарад ва, барои мо, ба гунаи тоҷике, ки «комашро бо сухан бардоштаанд», ҳама гуна ҳаққу салоҳеро дар ихтиёр дорад, ки бигӯяд:

*Ман ҳамраҳи шеър меравам роҳи дароз,
Дар роҳи дарози шеър ёбам ҳамроҳ!
Ай, кош, зи шеъри хуш расад имдодам,
Ҳар маҳфили ман ба шеър гардад оғоз!*

Оре, ҳамин ишқи сӯзону муҳаббати ҷӯшони як инсон нисбат ба шеърӯ шоирон Ҳамроҳ Усмонро ба майдони назму баён кашонида, рӯҳи суҳанварӣ дар танаш дамонида, пайрави қавипаймони нухбағони адабиёти бузургамон гардонидаандаш, ки худ ифтихормандона гувоҳӣ медиҳад:

*Ман шеъри Ҳофизам,
Ман шеъри Бедилам!
Бо шеъри Рӯдакӣ
Обод манзилам!*

*Ман зинда бо замин,
Бо хоку сангу об!
Ҳастам дар ин ҷаҳон,
То ҳаст шеъри ноб!*

Аз колабу намо ва мазмуну мухтавои сурудаҳои Ҳамроҳ Усмон бармеояд, ки дар раванди сеголишу нигориш аз эҷодиёти шиғоҳии ғановатманди тамоми мардуми форсизабон, аз хирмани пурбаракати классикони адабиёти бостонамон, монанди Устод Рӯдакӣ, Абулқосим Фирдавӣ, Ибни Сино, Умари Ҳайём, Низомии Ганҷавӣ, Ҳофизи Шерозӣ, Саъдии Шерозӣ, Абдурахмони Чомӣ, Абдулқодири Бедил, Сайидои Насафӣ ва дигарон оғаҳона чошнӣ бардошта, дар мактаби устодони шеърӣ ҳамзамонамон, шабеҳи Устод Мирзо Турсунзода, Боқӣ Раҳимзода, Лоик Шералӣ, Убайд Раҷаб, Мӯмин Қаноат, Бозор Собир ва ғайраҳо ҳушмандона сабақ гирифта, теги қалам дар кӯраи оҳантобашон ғудохтааст, ки даъвое заминадор буда, барои тасдиқи он аз ашъори Ҳамроҳ Усмон далели фаровон метавон овард:

*Кош, мисли Рӯдакӣ табъи равон медоштам,
Ҳамчу Турсунзода шеъру дoston медоштам!
Номи Боқӣ рамзи меҳру дӯстдорӣ гаштааст,
Кош, чун ӯ ҳар қуҷо сад меҳрубон медоштам!*

Албатта, нақшу таъсири судманди сарчашмаҳои омӯзишу пайравӣ ва баҳрабардориҳои эҷодии шоирро натавон дар пардаи зоҳири мавриди таъкиди рӯшоди офаранда, балки дар мазмуну маъниҳои таҳтӣ ва сабаки ғуфтору навиштори Ҳамроҳ Усмон, ки дар ҷаҳорҷӯби анвоъи суннатии шеърӣ тоҷикӣ (ғазал, қитъа, рубоӣ, дубайтӣ, байт) ва ғунаҳои навбунёди он эҷод гардидаанд, метавон дарёфту шинохту ҳулосабардорӣ намуд, ки вазифаи навбатии нокидони шеърӣ ӯ хоҳад буд.

Ашъори Ҳамроҳ Усмон дар мавзӯҳои суннатии адабиётмон, аз ҷумлаи ситоиши Ватану ватанпарварон, бузургдошти Забону Миллат, эҳтироми падару модар, таҷлили Ваҳдату бародарӣ, тавсифи Наврӯзу Баҳори кишвар, ибрази эҳсосоти наҷиби ошиқӣ, таблиғи сифатҳои ҳамидаи инсонӣ ва ғайраҳо суруда, ки дар коргоҳи эҷодии ҳуди ӯ сайқалу сомон ёфтаанд.

Алҳол, иҷмолан, ба таъкид оварданием, ки забони бештари ашъори Ҳамроҳ Усмон нарму самимӣ ва деҳотиву деҳқонӣ, вожаву ибораҳои пухтаву суфта, тасвиркориҳои диданиву шунидани буда, диққати хонандаро ба зудӣ ҷониби ҳуд мекашанд. Аз ҷумла, дар шеъре, дар тавсифи забони модарӣ, басо ҷолибу ҷозибу дилнишин меғӯяд:

*Забони поку ноби обишоронӣ, забони ман,
Забони хоку сангу боду боронӣ, забони ман!*

*Миёни кӯҳсорон гуфтугӯ бо чашмаҳо дорам,
Забони сабзаву гулҳои хандонӣ, забони ман!*

Ва, ё, дар «панди фарзандон»-аш омӯзгоронаву ҳакимона
чунин мефармояд, ки барои гӯшу ҳуши ҳамагон ҳушоянд аст:

*Як умр ҳама ёру бародар монед,
Болои сарам мисоли ахтар монед!*

*Инсон ба ҳунар дар ҳама ҷо боқадр аст,
Бо ганҷи ҳунар азизи кишвар монед!*

Ва, ё, дар ёди устои зиндаёди тамоми шуарои давронамон
Мирзо Турсунзода чунин изҳори садоқат менамояд, ки
ҳамоҳанги сурудаҳои ҳамгуни устод Лоиқу дигарон буданашон
аён аст:

*Шеърӣ ӯ вазни замин дорад, азиз,
Пандҳои дилнишин дорад, азиз!*

*То абад дар байни мо ӯ зинда аст,
Чун заминку осмон поянда аст!*

Ва, ё, дар ситову санои «духтари деҳотӣ» чунин месарояд,
ки ошиқномаи ҳар ҷавонмарди рустой буда метавонад:

*Гоҳе ҳаёли рӯят хонад маро ба деҳа,
Зулфони мушкбӯят хонад маро ба деҳа.*

*Аз моҳи чехраи ту шомам чу рӯз равшан,
Дилгармиям ба кӯят хонад маро ба деҳа!*

Ва, ё, дар суроғи ёри дурафтода басо дилхарошу эҳсосан-
гезона мегӯяд, ки метавонад овойи ниёзи ҳар дӯстдори дигаре
бошад:

*Кош, медидӣ ту боре дидаи бедори ман,
Кош, медидӣ ба роҳат чашиҳои чори ман!*

*То ту рафтӣ, сард гаштӣ дил даруни синаам,
Боз о, ай ёр, сӯям, гарм кун бозори ман!*

Ва, ё, Лоикворона, дар қимату ғанимат будани ҷавонӣ бо хасрату надомати тоҷикона чунин менигорад, ки матлаби ҳар инсони зиндагипарвар аст:

*Намехоҳам ҷавонӣ бигзарад аз ман,
Баҳори шодмонӣ бигзарад аз ман!*

*Намехоҳам ҳазонро пушти дар бинам,
Замони гулфишонӣ бигзарад аз ман!*

Ва, ё, дилхостаҳояшро дар боби Ватану ватандорӣ чунин изҳор медорад, ки зуд дар хотири ҳамагон нақшу ҳақ меёбад:

*Дилам хоҳад, ки дарёи Ватан бошам,
Гулафишон дар ҳама ҷои Ватан бошам!*

*Кунам ҳар лаҳзае обод имрӯзаи,
Умеди рӯзи фардои Ватан бошам!*

Дар ашъори Ҳамроҳ Усмон аз ин даста суҳанони суфтаву шево ва пухтаву гӯё хеле зиёданд, ки хонандагони соҳибзавқ онҳоро мустақилона пайдову дардошно метавонанд бикунанд.

Бадеҳист, ки навиштаҳои Ҳамроҳ Усмон аз баъзе навоқисоти хурду резаи услубӣ ва вазну маъниофаринӣ барӣ намебошанд, ки дар мавриди нақду баррасии густардатаре аёну баён хоҳанд гардид.

Ниҳоят, ба қорвони рӯзгору навиштори Ҳамроҳ Усмон сафари бардавоми беҳатар ва бурду барори бештар орзу намуда, гуфтаҳоямонро бо суҳанони зерини ҳудаи ҳусни хотима мебахшем:

*Кош, бо шеъри тозаам рӯзе
Ҳамзамонони банда бишносанд,
Ки яке сода шоире будам,
Зистам поку содаву бефанд!*

Асрори Раҳмонфар,
Душанбе, 06.04.2012.

* * *

Ҳамдил, эй хонандаи дардошноям,
Аз шумо дурам агарчӣ, бо шумоям.

Пеши худ ҳар гаҳ кушода дафтари шеър,
Пеши ёронам диламро мекушоям.

Душманонро бар Худочон месупорам,
То ки ҳастам, дӯстонро меситоям.

Ҳамбаҳои сатрҳоям хуни дил буд,
Худ кунед, инак, ба чашми дил баҳоям!

* * *

Аё эй чони ширин, бори дигар имтиҳонам кун,
Сазоворам туро, эй тоҷбарсар, имтиҳонам кун.

Дили девона аз баҳри ту дафтарҳо биорояд,
Аё дилдодаи девону дафтар имтиҳонам кун.

Маро, ҳар гуна меҳохӣ, бисанҷ, аммо маранҷонам,
Ҳазорон озмунҳо пеш овар, имтиҳонам кун.

Кунам шукри Худо, к-андар дилам рӯидай чун гул,
Аё эй гулнигоҳи боғпарвар имтиҳонам кун.

Диламро бар ту бахшидам, ки то бахшӣ дили худро,
Ҳама дам аз нав, эй дилбурда дилбар имтиҳонам кун.

Дуогӯи ту умре дар ҷаҳон Ҳамроҳи Усмон аст,
Биёву дар Ҳисори меҳрпарвар имтиҳонам кун!

* * *

Маро рондӣ ту аз кошонаи хеш,
Бирафтам аз дарат бо чашми гирён,
«Писарчон!» – чун бигӯям дигарат ман,
Нагӯӣ ҳам ту «Модарчон!» ба армон.

Нахоҳад рафт ҳаргиз аз димоғам
Гулоро накҳати тифлонаи ту,
Ҳамон маҳде, ки буд андар канорам,
Бувад акнун ба кунчи хонаи ту.

Ба ҳар ҷо пешпо хӯрдӣ, фитодӣ,
Хаёлам, қалби ман бемутакко сӯхт,
Агар дар роҳи қисмат ташна мондӣ,
Хаёлам, ашки ман дар дидаҳо сӯхт...

Ҳазор афсӯсу оҳ, аз ёд бурдӣ
Танини аллаҳои модаратро,
Агарчи чашмчор андар раҳи туст,
Ба рӯяш бастай роҳи даратро.

Вале бо ин ҳама, эй хасми ширин,
Туро боре дуои бад нагуфтам,
Шунидам чун: хушӣ аз бахту қисмат,
Ба ин хорӣ шукуфтам ман, шукуфтам...

* * *

Бо рӯи ҳамчу моҳат дар ёди ман бимонӣ,
Бо хандаю нигоҳат дар ёди ман бимонӣ.

Аз кӯчаи муҳаббат бе меҳри дил гузаштӣ,
Ман монда рӯи роҳат дар ёди ман бимонӣ.

То оташи ҳасадҳо бунёди ту насӯзад,
Дил буд сарпаноҳат дар ёди ман бимонӣ.

Чун шона панҷаи ман раҳ бурд сӯи мӯят,
Бо гесуи сиёҳат дар ёди ман бимонӣ.

Мондӣ ту покдомон чун маҳ ба авчи кайҳон,
Бо чашми бегуноҳат дар ёди ман бимонӣ...

* * *

Духтарони деҳи мо озодаанд,
Дар нигоҳам ҳамчу шеъри содаанд.

Бас дилоро, маҳфилоро, хушсухан,
Ҳамчунон садранг гулҳои чаман.

Дар бадан чун ҷони моянд он ҳама,
Шишаи номуси моянд он ҳама.

Деҳаро з-онҳост қудсӣ нақҳате,
Нест бе онҳо ҷаҳонро зинате!

* * *

Маро, сад шукр, инсон офаридӣ,
Сухандону ғазалхон офаридӣ.

Ҳазорон шукри обу дона бар лаб,
Зи аҳли поки вичдон офаридӣ.

Чаҳон садрӯю садсон аст ҷовид,
Маро якрӯю яксон офаридӣ.

Маро бигсастай аз беҳудонат,
Яке пайванди имон офаридӣ.

Маро бинҳода тоҷи бахт бар сар,
Чу тифли Тоҷикистон офаридӣ.

Худоё, лаҳзаи шукру ниёиш
Сарам бар авҷи кайҳон офаридӣ!

* * *

Ба дари дидаи бедори ту пайдо гаштам,
Ҳамчу як ёри вафодори ту пайдо гаштам.

Сабз гардида ба уммеду чу гул бишкуфтам,
Дар лаби киштаву гулзори ту пайдо гаштам.

Покҷонам ба раҳи ишқи ту, оинадилам
Ман, ки дар чашмаи саршори ту пайдо гаштам.

Ҳеч ман завқ надорам ба гули рӯи дигар,
Ҳар кучо тоқа харидори ту пайдо гаштам.

Ҳамрахат баски басо шеъру ғазалҳо хондам,
Ман зи ҳар ҳарфи шакарбори ту пайдо гаштам.

* * *

Бе зан замин саросар бе рангу бў бимонад,
Садбарги тозаву тар бе рангу бў бимонад.

Гар бар машоми ҷонам бўи хушаш наояд,
Шеърар ба рӯи дафтар бе рангу бў бимонад.

Наргис, ки чашми дилҷӯст, сад чашм волаи ўст,
Бе чашми масти дилбар бе рангу бў бимонад.

Неъмат ба рӯи хонат, меҳрат ба хони ҷонат
Бе дилбари ҳунарвар бе рангу бў бимонад.

Сад ҳусни хоку афлок, эй зан, аё ҷаҳонпок,
Бе ҳусни тозаву тар бе рангу бў бимонад!

* * *

Тамому нотамоми ман ту будӣ,
Дар оғозам давоми ман ту будӣ.

Ту будӣ садри маҳфилҳои ҷонам,
Равонбахшо каломи ман ту будӣ.

Надорад зиндагӣ бе ту низоме,
Дар ин дунё низоми ман ту будӣ.

Ба дунё бе мааром осон набошад,
Тавонбахшо мароми ман ту будӣ.

Тамоми умр сармасти ту будам,
Шароби ноби чоми ман ту будӣ.

Агар ман буда парчамдори қисмат,
Чу парчам рӯи боми ман ту будӣ!

* * *

Агар сад соли дигар зинда бошам,
Бари дилдору дилбар зинда бошам.
Агар чун ҳарфи дафтар зинда бошам,
Туро бигрифта дар бар зинда бошам.

Бидон, ки бе ту дилсардам ба дунё,
Ба гармо низ дилсардам ба дунё,
Ба чашми бодҳо гардам ба дунё,
Самой ту, чу ахтар зинда бошам.

Чу ту ёри вафодорам дигар нест,
Гули дилхоҳи гулзорам дигар нест,
Туро танҳо харидорам, дигар нест,
Бароят давлати сар зинда бошам.

Зи ту дарёи ишқи ман равон аст,
Наёбад гар туро, дил бемакон аст,
Баҳорӣ, умри ман бе ту хазон аст,
Зи ту, эй бору эй бар зинда бошам!

РҶДАКӢ

Соҳиби шеъри дарӣ буд Рӯдакӣ,
Шеърӯ шоирро сарӣ буд Рӯдакӣ.

Ғамгусори миллати озода буд,
Миллате бар шеъри ӯ дил дода буд.

Ибтидо буд, ибтидои шеъри мо,
Шеърӯояш – раҳкушову раҳнамо.

Буд шамъи дилфурӯзи анҷуман,
Ӯ аён медид фардои Ватан.

То ки бошад зиндагӣ, бо мо бувад,
Ӯ яке дунё дар ин дунё бувад.

* * *

Такагоҳам дар ду олам як туй, Яздони ман,
Сар занад аз шавқи рӯят шуълаи имони ман.

Чашми биноям туй дар ин ҷаҳони тангу тор,
Қалби бебокам туй, эй покии вичдони ман.

Шукри дарёи сахоят, хоҳ шодобам кунӣ,
Хоҳ коамро намоӣ хушк, Эй Раҳмони ман.

Бо ҳама озодагӣ, дилдодагиву содагӣ
Бандаат бошад дили озодам, эй султони ман.

Дар раҳи тақдиру андар чорсӯи зиндагӣ
Раҳнамоям буду бошад сураи Қуръони ман.

Буду бошад, нури Ҳақ андар дилу андар нигоҳ,
Устувор андар раҳи ҳақ Ҳамраҳи Усмони ман!

УМЕД

Дар барги гули лола навиштам нома,
Дилнома ба дасти бод додам он рӯз.
Шояд бубарад, ба дасти ту биспорад,
Огаҳ бишавӣ зи дарди ман, эй дилсӯз.

Ту номаи худ бар кафи амвоҷ супор,
Ман мунтазираш дар лаби дарё бошам,
Амвоҷи варо дар дилу ҷон ҷо бикунам,
Огоҳ зи рӯзу шаби дунё бошам...

* * *

Агар, эй абри боронӣ, биборӣ,
Наояд ёри ман аз хона берун,
Бирав, ашкат ба дуриҳо биафшон,
Мабор ин ҷо, маро манмо цигархун.

* * *

Шеър, туй ҳосили дунёи ман,
Руста чунин аз гили дунёи ман.

Шеър, яқин, номаи умри манӣ,
Шӯриву хангомаи умри манӣ.

Шӯри дили содаи дарё туй,
Нолаи чонсӯзи тамано туй.

Дафтари аъмоли маро доварӣ,
Дар дами пирӣ чу асо ёварӣ.

* * *

Ба эҳсоси ҷавонӣ зиндагонӣ кун,
Маро бо меҳри дерин меҳрубонӣ кун.

Набошад хушзабонии лабат кофӣ,
Ба ман чашму дил ҳам хушзабонӣ кун.

Бидеҳ дилрову расми дилдеҳӣ омӯз,
Диламро бар сина, дилситонӣ кун.

Пас аз сад сол ҳам андар хаёли ман
Ҷавон бошу ҷавон мону ҷавонӣ кун!

* * *

Боз бар наздам ба парвоз омадӣ¹,
Бо дилу бо чехраи боз омадӣ.

Омадӣ, гуфтӣ, ки ман ҷони туям,
Эй саропо ишваю ноз омадӣ.

---

¹ Илҳом аз устод Турсунзода, ки фармуда:
«Боз дар наздат ба парвоз омадам».

Нур меборад зи чашму рӯи ту,
Субҳро бинмуда оғоз омадӣ.

Аз дигар бастӣ дари бегонагӣ,
Ноз-нозон, ишвапардоз омадӣ.

Сӯи ту кардам садо ман солҳо,
Сӯи ман чун акси овоз омадӣ.

Чашм пойандозат, эй меҳмони дил,
Омадӣ, хуш омадӣ, соз омадӣ.

* * *

Арзандаи офарин туй, зан.
Беҳ аз ҳама беҳтарин туй, зан.

Эй маънии даҳру маънии умр,
Бар тори дилам танин туй, зан.

Дар боғи дилу ба кишти ҷонҳо
Нахли самарофарин туй, зан.

Гаҳ-гоҳ зи ман агар ту дурӣ,
Бо ҷону дилам қарин туй, зан.

Ҳамқисмати ҷовидонаи мо,
Моро ба хати ҷабин туй, зан!

* * *

Агар бо чашми хушкам ман ва ё тар,
Худовандо, маро донӣ ту бехтар.

Зи ту андар чаҳон донотаре нест,
Ба кавну дар макон бинотаре нест.

Умедам аз ту ин бошад ба олам
Нагардонӣ маро аз дигарон кам.

Маро аз роҳи бад умре ниғаҳ дор,
Набошам то ки ман бо фитнае ёр.

Маро бо марди оқил ҳамнаво кун,
Ба соҳибдил, ба фозил ошно кун.

Маро аз чашми бино кам нагардон,
Маро аз фаҳми дунё кам нагардон.

Ҳамеша бо намози хеш медор,
Ҳамеша дилнавози хеш медор.

Ба номат дар шумори зиндагонам,
Ба номи ту шавад берун равонам.

* * *

Куҷой ту, куҷо, эй ишқи комил.
Маро шав раҳнамо, эй ишқи комил.

Ба роҳи покиат андар ҳама чо
Манам як ҷонфидо, эй ишқи комил.

Туро чо кардам дар синаи худ,
Магар кардам хато, эй ишқи комил?

Намебинам чаро дар чашми маъшук
Туро, эй ошно, эй ишқи комил?

Бароят дарду ранчамро ба дунё
Фақат донад Худо, эй ишқи комил.

Бисӯзад хонаи ноқис, ки бинмуд
Туро аз ман чудо, эй ишқи комил!

* * *

Дар оинаи чашмам зулфони туро дидам.
Пурхандаву тоданда чашмони туро дидам.

Дидам, ки ту мехонӣ ҳарфи дилам, эй дилбар,
Лабҳои суҳангӯи хандони туро дидам.

Дар оинаи шеърарам чун ҳусни баҳори ту
Зебанда гули рӯят – эҳсони туро дидам.

Гулдӯзии домонат гулзори нигоҳам шуд,
Дар боғи дилам, ҷоно, ҷавлони туро дидам.

Дар оинаи табъам пайваста дурахшонӣ,
Чун моҳи само рӯи тобони туро дидам.

* * *

Саросар кӯҳсорӣ, эй диёрам.
Бузургу номдорӣ, эй диёрам.

Бирезад шаршара аз ҳар канорат,
Ҳама сӯ чашмасорӣ, эй диёрам.

Гули бишкуфтарӯй пеши чашмам,
Ниҳоли пур зи борӣ, эй диёрам.

Ғамат дар синаи ман кам набошад,
Қарину ғамгусорӣ, эй диёрам.

Хазон ҳаргиз набинам чехраатро,
Баҳорӣ ту, баҳорӣ, эй диёрам.

* * *

Рӯзе, ки бо ту будам, ман бо баҳор будам.
Дар ўҳсор будам, бо чашмасор будам.

Аз шаҳри чашмат, эй ёр, берун нарафта боре,
Дар поси ишқи покат бо нангу ор будам.

То бар ту ман бигӯям як муддаои худро,
Дар раҳгузори ишқат бо чашми чор будам.

Донӣ, ки бе чунам, симобро назар кун,
Бингар, ки дур аз ту чун беқарор будам.

Ҳар лаҳза месароям шеъри муҳаббататро,
То шоири муҳаббат, эй гулнигор будам!

МУСОФИР

Эй синаи кони дард,
Эй монда ба ранги зард,

Эй бо дилу қони реш,
Эй дур зи ёри хеш,

Дар мулки дигар ҳастӣ,
Бе хонаву дар ҳастӣ,

Бе ёр чаро будан,
Афгор чаро будан?

Ранчи ту бувад афзун,
Ганҷат – чигари пурхун,

Ку давлату дунёят?
Ку сарвату маъвоят?

Бар сӯи Ватан боз о,
Қонӣ ту, ба тан боз о!

МУШКИЛКУШО

То шавад мушкилам зи нав осон,
Боз мушкилкушо кунад момо,
Шод шуд, к-аз ниёзмандиям
Мекунад ӯ ба ин васила раҳо.

Боз мушкилкушо кунад момо,
Боз бинмояд ӯ гиреҳи дилам,
Аз дуоҳош сабз мегардад
Сабзаи орзӯ зи обу гилам.

* * *

*Як бори дигар ханда ба лаб мешуда бошад?
Дар кишвари ғам базму тараб мешуда бошад?*

Ашӯр Сафар

Дар кишвари мо бори дигар базму сурур аст,
Овози найу доираю тор чи чӯр аст!

Ҳам нест дигар кинаварӣ дар дили ёрон,
Шодӣ шуда афзун, ғаму кулфат ҳама дур аст.

Дигар накунад кӯдаки мо гиряву зорӣ,
Тоҷик сарафрозу ҳама фахру ғурур аст.

Роғун шуда барпой чу Сарбанду чу Норак,
Бин, хонаи тоҷик чи саршор зи нур аст!

* * *

Зи гӯши ман чу савти обшорон
Садои дилнавози ту нарафтаст.
Ҳанӯз аз ёди ман, эй бастароҳам,
Дари оғӯши бози ту нарафтаст.

Ҳанӯзам бо нигоҳи чашми шахло
Туӣ дар гуфтугӯ, эӣ некандеш,
Ба пурсишҳои чашмонат чи гӯям?
Дилам решу дилам решу дилам реш...

* * *

Эӣ мурғаки дил, бизан зи нав пар,
То қуллаи кӯҳи дил маро бар.

Болои ду китфи ман нишин боз,
Дар хонаи чашми ман чу гавҳар.

Бо қону дилам бишав ту ҳамроҳ,
Аз мақсади дил бишав ту огоҳ,

К-аз баҳри ҷаҳон ҷаҳон гузашт Ҳамроҳ,
Аз роҳи ту барнагашт Ҳамроҳ.

Эӣ мурғаки дил, биё ба парвоз,
Пар қониби дилбарам бикун боз,

Бар қону дилам фишонда партав,
Бар лаб ту биё чу шеъраки нав...

* * *

Аз кӯи ту, эӣ қонон,
Ҳар гоҳ гузар созам,
Ман қониби айвонат
Бо меҳр назар созам.

Донам, ки пур аз меҳр аст
Чашмони сухангӯят,
Сад гул ба канори ту
Бо меҳр кунад бўят.

Бе ишқи ту ҳечам ман
Дар олами дилдорон,
Меҳр аст туро қимат,
Дард аст маро арзон.

Хоҳам, ки бимонӣ ту
Ҳамвора барои ман,
Аз даҳр бувад дардам,
Аз туст давои ман!

ОЯД БА ЁД

Чун бубинам чехраи гул, рӯи ту ояд ба ёд.
Бӯ кунам гулҳои зебо, бӯи ту ояд ба ёд.
Дар канори гарми меҳан, эй гули гулпарварам,
Боғу гулшанро бубинам, кӯи ту ояд ба ёд.

* * *

Ношукр нестам ман,
Шукронаам зиёд аст,
Аз рӯзгори рафта
Дилро ҳамеша ёд аст.

Ҳар лаҳзае зи умрам
Лутф асту меҳрубонӣ,
Шукрона мекунам ман
Аз бахту аз ҷавонӣ.

Бар нафси худ бигӯям
Ҳар лаҳза панду ҳикмат,
То ҳадди худ бидонад,
Бошад яке баҳиммат.

Ношукр нестам ман,
Шукронаам зиёд аст,
Ҳар неку бад, ки кардам,
Дилро ҳамеша ёд аст.

* * *

Чун ту ба зери чархи барин нест,
Ишқофарин нест, меҳрофарин нест.

Ширинсуханҳо бисёр дидам,
Ширин чу лафзат, эй нозанин нест.

Афзун қаринҳо дар рӯи дунё,
Чун ту валекин бар дил қарин нест.

Бар ишқи покам аҳсан нагуфтӣ,
Гарчи ниёзе бар офарин нест.

Маҳфил натафсад, дилҳо нарақсад,
Ҳамроҳ Усмон гар ҳамнишин нест.

* * *

Чун бо ту бошам,
Ман дилсафедам,
Холӣ зи ғамҳо,
Пур аз умедам.

Бо ту бимонам
Дилдода марде,
Дар дил ғаме нест,
Дар сина дарде.

Бо ту бимонам
Ҳамроҳу ҳамгил,
Роҳӣ бимонам
Бо шаҳраҳи дил.

Бо ту бимонам
Пурмехр, эй моҳ,
Дунёзи ишқам
Мегардад огоҳ.

ҶОВИДОН ХОҲАМ МОНД

Маҳтоб расиду рафт аз чашмам хоб,
Пур хонаи қалби ман бишуд аз табу тоб,
Бар хонаи хеш омад оё маҳтоб?

Наззораи чашми ту ачиб аст, ачиб,
Дар гӯшаи чашми ту манам марди ғариб,
Бар марди ғариб кай бувад чуз ту табиб?

Роҳи дили ту роҳи дили зори ман аст,
Роҳи дили ту ҷониби гулзори ман аст,
Сар то қадамат ду чашми бедори ман аст.

Ман ҳамраҳи ту зибас ҷавон хоҳам монд,
Монанди ниҳоли беҳазон хоҳам монд,
Дар чашму дили ту ҷовидон хоҳам монд.

* * *

Оромии ҷони ман ту ҳастӣ.
Ҳам шеъри равони ман ту ҳастӣ.

Боқист чу меҳри ту ба қалбам,
Доим ба забони ман ту ҳастӣ.

Шукронаи ту кунам ҳамеша,
Ҳар дам ба гумони ман ту ҳастӣ.

Зикри ту кунам сабоҳу бегоҳ,
Аз ишқ нишони ман ту ҳастӣ.

Ҳамтои ту несту набошад,
Бемисл ҷаҳони ман ту ҳастӣ.

Ишқи ману ту дигар аён аст,
Огаҳ зи ниҳони ман ту ҳастӣ.

Ту нури самояму заминам,
Маънии замони ман ту ҳастӣ.

Бо номи ту, эй Худо, бинозам,
Имону амони ман ту ҳастӣ.

* * *

Эй моҳтоб, эй чашми шаб,
Бинам туро дар тобу таб,
Чашмак ба сӯям мезанӣ,
Аз ман чиҳо дорӣ талаб?

Бо ту шабонам тор нест,
Пурнур чун ту ёр нест,
Бо ту маро, эй чашми шаб,
Осор ҳаст, озор нест.

Андар лаби дарёи шаб,
Бо дилбари зебои шаб,
Ман ҳамнафас, ту шоҳидӣ,
Эй ҳокими дунёи шаб.

Шабҳои ман бе ту мабод,
Фардои ман бе ту мабод,
Равшангари дунёи шаб,
Дунёи ман бе ту мабод,

* * *

То шавӣ ободу ҳамранги баҳор,
Тоҷикистони ҳамеша нурбор,

Ман ба беҳи ҳар ниҳолат мисли об
Меравам ҷонбахшу шӯху бошитоб.

Пахтаатро менавозам ман зи ҷон,
Мешавам бар ҳар гиёҳат меҳрубон,

Дӯст дорам ҳар ваҷаб хоки туро,
Хоки ҷонбахши педе поки туро.

Ман, ки фарзанди куҳистони туям,
Решапайванди тану ҷони туям,

Бе ҳавоят танг мегардад дилам,
Бе гулат беранг мегардад дилам.

Тоҷикистон, хонаи меҳри Худо,
Мекунам ҷонро барои ту фидо!

* * *

Бимирам бар ду чашми пур зи нози ту,
Бимирам бар дили пайваста бози ту.

Бимирам бар нигоҳи пур зи меҳри ту,
Ва бар ҳарфу садои дилнавози ту.

Бигирам субхро бо ёдат истикбол,
Шавам эй кош субҳе чонамози ту.

Худоро шукри беҳад, чун туро дорам,
Садо бидҳад ба гӯшам ҳарфи рози ту.

Биё, Ҳамроҳ Усмонро навозиш кун,
Бувад ӯ сарбароҳу сарфарози ту!

* * *

Биё паҳлӯи ман, чоно, саломат бош.
Аё зеботарин зебо, саломат бош.

Биё, аз мактаби ишқам сабақ омӯз,
Бишав устои беҳамто, саломат бош.

Китобамро зи рӯи меҳр бахшидам,
Бихон, эй ёри бепарво, саломат бош.

Нигоҳе сӯи ман ҳар лаҳза бинмо, бас,
Диламро гармие бахшо, саломат бош.

Худои ишқи худ хондам туро, эй ёр,
Паноҳат бар Худо бодо, саломат бош!

* * *

Дар сӯҳбати ту бӯи мусулмонӣ нест.
Дар чехраи ту рӯи мусулмонӣ нест.

Андар ниғаҳат ашки бахилист равон,
Дар киштаи ту чӯи мусулмонӣ нест.

Рӯ чониби масҷид биравӣ нопокдил,
Дар азми ту нерӯи мусулмонӣ нест.

Чун рӯи сиёҳу дили нопок турост,
Роҳе зи ту бар сӯи мусулмонӣ нест.

* * *

Ёди ту барад маро канори деҳа.
Менӯшам аз оби чашмасори деҳа.

Гулҳои шукуфта ҳар тараф чилвақунон,
Пайғом диҳанд аз баҳори деҳа.

Шеърӯ ғазали деҳа маро хуш ояд,
Бор аст ба дӯши банда бори деҳа.

Ман аз лаби чашмаҳош бўсам бо меҳр,
Бар пом халад агарчӣ хори деҳа.

Аз субҳи сафои он барам баҳра басо,
Бошем ману ту ифтихори деҳа.

Бо ақли расои худ кунем ободаш,
Бошем ҳамеша ҷоннисори деҳа.

* * *

Замоне ман гирифтори ту будам.
Ба ҳар ҷо будаам, зори ту будам.

Кассе ҷуз ту ба чашмонам набинмуд,
Ба ҷону дил харидори ту будам.

Ба боғи шаҳр рафтам аз пайи ту,
Ниҳоли сабзу пурбори ту будам.

Хаёлам буд ҳамболи ту шабҳо,
Ҳамеша чашми бедори ту будам.

Китоби шеърӣ ноби рӯи дастат,
Кучо донӣ, ки осори ту будам.

Тавон ҳам доштам, шавқу ҳавас ҳам,
Ҳамеша аз пайи кори ту будам.

* * *

Ту дар Хатлону банда дар Ҳисорам,
Ту оромию ман шабзиндадорам.

Ту аз банди ҳаёл озодӣ, эй ёр,
Ту бе ин дилхароб ободӣ, эй ёр.

Ту бе ман шеър меҳонӣ ба маҳфил,
Зи Саъдию Ҳилолию зи Бедил.

Зи меҳрам кардаӣ оё фаромӯш,
Кӣ мегирад туро дигар дар оғӯш?

Пас аз соле, ки аз сарҳо гузашта,
Зи ранҷу ҳасрату ғавғо гузашта.

Ба ёдат шуд зи чашмам ашк қорӣ,
Чи ёрӣ ту, чи ёрӣ ту, чи ёрӣ?..

* * *

Зи ман рафтӣ, намондӣ ёдгорам,
Биё, ки бе ту шуд холи канорам.

Биё, ки чашмаи ишқам шавад хушк,
Биё, ки бо ту меояд баҳорам.

Биё, ки бо замини сабзи дилҳо
Ҳамеша сабз мемонад Ҳисорам.

Зи парвози дили ман баҳравар бош
Ва аз лутфи пагоҳии диёрам.

Хаёлам, ҳосили дунё дили туст,
Шукуфонрӯ бимон дар рӯзгорам.

Шавам борону борам бар сарат кош,
Бидон, баҳри ту умре чоннисорам.

* * *

Чун кишварам дилоро дар баҳру бар набошад.
Хуш чой ҳаст, аммо 3-он хубтар набошад.

Ҳар як ваҷаб заминаш бошад маро намозӣ,
Мурғи дили ман ин ҷо бе болу пар набошад.

Аз ганчи ӯ чи гӯям, к-андар ҳисоби беғаш
Ҳамсанги обу хокаш лаълу гуҳар набошад.

Серу пур аст ҳар чашм аз неъматӣ фузунаш,
Азму талоши мардум ҳаргиз ҳадар набошад.

Эй бозафар азизон, эй аҳли фар азизон,
Бе Иди Ваҳдати дил Иди Зафар набошад!

* * *

Бе ман ту хаёли ману мо мекардӣ?
Ё тарки ҷаҳони бевафо мекардӣ?

Месохтаи андар дили ту лонаи худ,
Аз будани худ агар садо мекардӣ.

Чун ташнаву гушнаам ҳамедидӣ, кош
Аз банди ғаму ғусса раҳо мекардӣ.

Дарди мани ошиқӣ руҳи мохатро
Бо лутфи хушат кош мекардӣ.

Дар рӯи раҳат фитодаам бар зону,
Эй кош зи дигарам бапо мекардӣ.

Тарки ғаму дарду ғусса мекард дилам,
Бар ваъдаи худ агар вафо мекардӣ.

* * *

Бе ту дили ман танг аст.
Бе нағмаву оҳанг аст.

Ман хасми худам бе ту,
Бо хеш маро ҷанг аст.

Ҳарфе набувад аз дил,
Дар сина маро санг аст.

Андар рухи ман бе ту
Сад тортан ожанг аст.

Бе ту ҳама дунёям
Беҳудаву беранг аст.

* * *

Туро бошад макон дар кишвари ишқ.
Ҷавонбахту ҷавон дар кишвари ишқ.

Ба мисли меҳру моҳи ҷовидонаш
Ту ҳастӣ меҳрубон дар кишвари ишқ.

Муҳаббат ҳусну ҳўйи нек бошад,
Чуниниву чунон дар кишвари ишқ.

Ҳама меҳмони ин мулки шарифанд,
Вале ту мизбон дар кишвари ишқ.

Дуои ҷовидони ман ҳамин аст:
Бимонӣ ҷовидон дар кишвари ишқ!

* * *

Ҳоло ки бо манӣ ту, шукронаи ту дорам.
Ҷониву дар танӣ ту, шукронаи ту дорам.

Як ошиқи гулам ман, мафтунӣ булбулам ман,
Боғиву гулшанӣ ту, шукронаи ту дорам.

Меҳри ватан нишаста дар мағз-мағзи ҷонат,
Як ҷузъи меҳанӣ ту, шукронаи ту дорам.

Шукри Худой бошад ҳар ҳарфу ҳар ҳичоят,
Пурдона хирманӣ ту, шукронаи ту дорам.

Сӯи муҳаббати дил, сӯи саодати дил
Пурнур равзанӣ ту, шукронаи ту дорам.

* * *

Ба лутфи худ биё пур кун канорамро, канорамро,
Садо бахшо, сафо бахшо самои беғуборамро.

Руҳи чун лолаат оғози наврӯзи дилам бошад,
Биё, пурлола бинмо дашту саҳрои диёрамро.

Биё, бо хандаи зангӯладорат занги дилро бар,
Зи ашки ханда пур кун ҳарду чашми интизорамро.

Ҳисори чони ман шав аз ғаму аз ҳасрати дунё,
Биё, бикшо ба рӯям боз паҳнои Ҳисорамро.

Биё, монандаи Наврӯз сӯзи нав ба чон овар,
Ба олам паҳн бинмо шавку шӯру ифтихорамро.

ДУОИ ПАДАР

Дар ду дунё сарбаландам аз дуоят, эй падар.
Ман китоби ноби пандам аз дуоят, эй падар.

Як қадам аз гуфтаат берун намондам пой худ,
Назди ёрон арчмандам аз дуоят, эй падар.

Гар тамоми сол борад бар сарам борону барф,
Кӯҳсори бегазандам аз дуоят, эй падар.

То ту бошӣ дар барам чун кӯҳсорони диёр,
Аз баландиҳо баландам аз дуоят, эй падар.

Ҳар кассу нокас писандам нест дар умри азиз,
Аҳли дилро меписандам аз дуоят, эй падар.

* * *

Эй ёр, бигӯ аз чон: як ҳамдили ман ҳастӣ?
Ширинсухано, нукле дар маҳфили ман ҳастӣ?

Бо меҳри батуғёнам, бо ишқи чу тӯфонам
Ман рӯди хурӯшонам, ту соҳили ман ҳастӣ?

Аз пушти ту ман, эй моҳ, хуршеди самоҳоям,
Ман моили ту ҳастам, ту моили ман ҳастӣ?

Обу гили мо, эй қон, дар даҳр бувад ҳамсон,
Аз дасти ту обам ман, ту ҳамгили ман ҳастӣ?

Парвонаи пурдардам, дар гирди ту мегардам,
Бемисл чароғӣ, лек дар манзили ман ҳастӣ?

* * *

Бехтарин ҳарфиву ҳиҷои манӣ.
Ҳам равои ману давои манӣ.

Дар ҳама маҳфил, эй гули хушгил,
Ту навои манӣ, садои манӣ.

Туй он равшании чашмонам,
Қони ман, неъматӣ Худои манӣ.

Чашмаам ман зи ишқи чӯшида,
Шӯри дарёи бефанои манӣ.

Ман нишоне зи обшоронам,
Туй савганди дил, вафои манӣ.

Ман-маниам зиёд шуд, маъзур,
Ман дил астам, ту дилрабои манӣ.

* * *

Хонаат обод монад, чони ман.
Дар барат дил шод монад, чони ман.

Бодсон аз пеши ман кардӣ гузар,
Ишқи дил барбод монад, чони ман.

Рафтӣ, аз пушти туям то ҷовидон
Дар гулӯ фарёд монад, чони ман.

Хушдилу хушҳол будам ҳамраҳат,
Он ҳама дар ёд монад, чони ман.

Аз дили Ҳамроҳу ишқи поки ту
Дафтари эҷод монад, чони ман.

БАЗМИЯ

Туро ман дӯст медорам, нигоро,
Туро ман дӯст хоҳам дошт танҳо,
Кунам ҷонро фидои чашми шаҳло,
Туро, танҳо туρο хоҳам ба дунё.

Ту дили поки манӣ,
Синаи чоки манӣ,
Нури афлоки манӣ,
Ёри бебоки манӣ,

Парии ман, яқин, зеботаринӣ,
Китоби ишқиву хонотаринӣ,
Бидидам эй басо соҳибчамолон,
Миёни он ҳама болотаринӣ.

Ту дили поки манӣ,
Синаи чоки манӣ,
Нури афлоки манӣ,
Ёри бебоки манӣ,

Ба дунё хусни ту ҳамто надорад,
Гули рӯи туро дунё надорад,
Агар ту дар дилам пайдо набошӣ,
Бароям зиндагӣ маъно надорад.

Ту дили поки манӣ,
Синаи чоки манӣ,
Нури афлоки манӣ,
Ёри бебоки манӣ,

ЭЙ ДҶУСТ...

Чун субҳ фаро расид, худро, эй дӯст,
Дар оинаи марди хирад бояд дид,
Чун нуқси ту ошкор хоҳад кардан,
Аз оинаи сафо набояд ранҷид.

САБАБГОР

Ту дили шоду чашми бози манӣ,
Бо ҳама нози худ ниёзи манӣ,
Боиси умри кӯтаҳи дили ман,
Сабаби қиссаи дарози манӣ...

ТУ

Як дилбари шӯхи соддаӣ ту,
Соҳибдили дилкушодаӣ ту,
Бар боли ҳавас саворай ту,
Аз аспӣ ҳасад пиёдаӣ ту!

ҲИСОРИ НАНГ

*Ба Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон
Ҷаноби Олӣ Эмомалӣ Раҳмон
ба муносибати омодагӣ ба таҷлили
3000-солагии Ҳисорро эълон карданишон*

Чандин ҳазор сол
Ин ҷо Ҳисор буд,
Андар ҳисори нанг
Барҷо Ҳисор буд.

Як умр дошт ӯ
Ганчу гуҳар зиёд,
Аз ганчу аз гуҳар
Будаи ҳунари зиёд.

Ҳар зодаи Ҳисор
Фарзанди мулк буд,
Бо ному нанги беш
Пайванди мулк буд.

Эй раҳнамои мулк,
Эй ҳамдили Ватан,
Дидӣ ба чашми дил
Обу гили Ватан.

Дидӣ Ҳисорро,
Қадраш шинохтӣ,
Ўро зи буда беш
Дилзинда сохтӣ.

Гуфтӣ ба аҳли дил
Аз сад ҳазори ӯ,
Аз сад хазони ӯ
Кардӣ баҳори ӯ.

Ин сад ҳазор сол
Меорадат паём
Аз сад ҳазор фаҳр,
Аз сад ҳазор ном.

Ғулғулфикан кунад
Садҳо ҳазорро,
З-ин беш пурсадо
Созад Ҳисорро.

Эй марди номбахш,
Монад дар ин ҷаҳон
Андар ҳисори нанг
Номи ту ҷовидон!

САКТАИ ДИЛ БУДӢ...

Дар сӯғи дӯстам Пулод Кароматов

Дар ҳалқаи мо ту марди оқил будӣ,
Дар маҳкамаи ақл чи одил будӣ.
Бо сактаи зиндагӣ ҳамеша ба ситез,
Худ лек, дарег, сактаи дил будӣ...

* * *

Рафиқи беҳтарини ман китоб аст.
Суруди дилнишини ман китоб аст.

Нигоҳам лаҳзае аз он чудо нест,
Санову офарини ман китоб аст.

Баҳоронро чу дилбар дӯст дорам,
Баҳори нозанини ман китоб аст.

Аз он равшан раҳи қисмат маро шуд,
Сафо андар ҷабини ман китоб аст.

Бидон, аз интихоби моли дунё
Нахусту охирин ман китоб аст!

16.11.11

* * *

Дар соҳили ту даме нишинам, Варзоб.
Бозингарии мавҷи ту бидам, Варзоб.
Маҳ бар лаби оби ту нишинад ҳар шаб,
З-обат гули ҳусни ту бичинам, Варзоб.

* * *

Парвоз кунад кабӯтари Истиқлол.
Нерӯи дил аст шаҳпори Истиқлол.

Мо миллати воҳиде будему ҳастем
Бо атрии баҳор дар бари Истиқлол.

Аз туст, диёр, сарфарозиву ғурур,
Мо ёри туему ёвари Истиқлол.

Дидем, фурӯғи ҷовидон мерезад,
Беш аз маҳу меҳр ахтари Истиқлол.

Навмедии мо ба зиндагонӣ набувад,
Аҳсанту сано бар сарвари Истиқлол.

Соҳибдилу соҳибормонем ҳама,
Хонем ғазал зи минбари Истиқлол.

23.09.2010

НАВРҶӢ

Барфи сари кулла бекарон аст имрӯз,
Об аз дили ҷӯйҳо даvon аст имрӯз,
Ҳар сӯ бинигар – рӯҳи равон аст имрӯз,
Садсола ҳам, эй дӯст, ҷавон аст имрӯз,
Наврӯзи Ҳисори Шодмон аст имрӯз!

Бе сабза замини мо набошад зебо,
Бе лола чи сон ҳусн физояд саҳро?
Пургул бувад имрӯз ниҳоли дили мо,
Бе ҳеч шаке самар биёрад фардо,
Наврӯзи Ҳисори Шодмон аст имрӯз!

Хуршед зи хонааш барояд акнун,
Дехқон пайи кишту кор ояд акнун,
Дар васфи баҳор хуш сарояд акнун,
Сар то сари даҳр нав намояд акнун,
Наврӯзи Ҳисори Шодмон аст имрӯз!

Ҳар ҷо гули навшукуфтае ноз кунад,
Булбул барии гул тарона оғоз кунад,
Дар боғи дили ману ту парвоз кунад,
Наврӯз ману туро сарафроз кунад,
Наврӯзи Ҳисори Шодмон аст имрӯз!

ИСТИҚЛОЛ

Барои Эмомалӣ Раҳмон

Чу як фарзанди яктои Ватан овард Истиқлол.
Барои рӯзи фардои Ватан овард Истиқлол.

Раҳонда аз шаби торик, моро сӯи рӯз овард,
Барои чашми бинои Ватан овард Истиқлол.

Ба ҳам овард мушkil ташнаҷонҳо, ташнадилҳоро,
Барои мавчи дарёи Ватан овард Истиқлол.

Бадахшон ҳам баландии дигар аз Ҳимматаш дарёфт,
Барои лаълу тиллои Ватан овард Истиқлол.

Кушодии дили тоҷикро ҳеҷ интиҳое нест,
Ба файзи дашту саҳрои Ватан овард Истиқлол.

Ватан-Модар басо шод асту озод асту обод аст,
Барои тифли зебои Ватан овард Истиқлол.

* * *

Дилам гар ҳамдили худро намеёбад.
Чу дарё соҳили худро намеёбад.

Ба роҳи зиндагонӣ мешавад саргум,
Худоё, манзили худро намеёбад.

Зи ҷоҳил мешавад озурдаву дилгир,
Рафиқи оқили худро намеёбад.

Ба сад дил чун ба манзил мезанад худро,
Дарего, Бедили худро намеёбад.

Чу дил ӯ меравад дар худ фурӯ он дам,
Ки аҳли маҳфили худро намеёбад...

* * *

Умедам аз Худо умри дароз аст.
Маромам зиндагии хубу соз аст.

Накӯ донам, ки меҳмонам ба дунё,
Аз ин рӯ, бас дилам меҳмоннавоз аст.

Барои аҳли дил, аҳли муҳаббат
Чу оғӯшам дилам боз асту боз аст.

Ба даҳри диданӣ ду дидаи ман
Ба сӯи дидағони пур зи ноз аст.

Суханро мекунам кӯтоҳ ин ҷо,
Маро шеъри вафои дил дароз аст!

ШАҲОДАТУ ИБОДАТ

Чу хоҳарони ҷонанд,
Ба ҷумла меҳрубонанд –
Шаҳодату Ибодат.

Дунёи созу розанд,
Дилчӯю дилнавозанд –
Шаҳодату Ибодат.

Ноҷо сухан нагӯянд,
Ғайр аз даво наҷӯянд –
Шаҳодату Ибодат.

Гули маҳфили моянд,
Аз ҷони мо садоянд –
Шаҳодату Ибодат.

Ҳамкорҳои беҳин,
Байни мо болонишин –
Шаҳодату Ибодат.

Ҳарду – кони дилбарӣ,
Зебу хусни «Шамбарӣ» –
Шаҳодату Ибодат.

25.04.09

НУСХАИ МЕҲР

Барои Дӯстмурод Ҷуроқов

Ту як нусха зи меҳри осмонӣ.
Ки бас меҳрофарину меҳрубонӣ.

Қалам гар роздони меҳри по каст,
Ту аҳли роз бо ин роздонӣ.

Хирад бо ту ба паҳноҳо расида,
Чавонӣ монда бо ту ҷовидонӣ.

Ту ро азмест маҳкам дар раҳи илм,
Ту ро ҳест равшан дар маонӣ.

Ба мизони хирад бармекашӣ беш
Ҳар иқдоми накӯро, нуктадонӣ.

Ба азму ҷазму бо ҷаҳду талошат
Най Рустам, валекин паҳлавонӣ.

Чи сон ишқи дили ту пир гардад,
Ки ишқи туст ишқи зиндагонӣ.

Таманоям бароят инчунин аст:
Азизи дӯстон умре бимонӣ!

МАКТАБИ РОҒУН

Дар оби НОБ-и Роғун
Мо сӯи худ бубинем.
Дар оби НОБ-и Роғун
Мо рӯи худ бубинем.

Бинем азми худро,
Бинем ҳиммати хеш.
Донем қадри худро,
Донем қимати хеш.

Хуш мақсад аст Роғун.
Хуш матлаб аст Роғун.
Дарси вафои моро
Хуш мактаб аст Роғун.

Роғун ба манзили мо
Равшан чароғи фардост.
Шаҳру деҳот пурнур,
Гулпӯш дашту саҳрост.

Дар оби он дурахшад
Симои Тоҷикистон.
Тобад дар он пур аз нур
Фардои Тоҷикистон.

СЕ РУБОИИ НУР

Як мактаби меҳру эътиқодӣ, Роғун.
Як дасти дуо аз дили шодӣ, Роғун.
Равшан бикунӣ хонаи афкори ҳама,
Дар хонаи дил барқниҳодӣ, Роғун.

Шукрона, ки эътибори моӣ, Роғун.
Ҳаққо, ки ту ифтихори моӣ, Роғун.
Овозаи ту рӯи ҷаҳонро бигирифт,
Тоҷи шарафи диёри моӣ, Роғун.

Равшангари баҳру бар шавӣ, Роғуни мо.
Пурқудрату пурсамар шавӣ, Роғуни мо.
Чашми ҳамагон ба нусрати ту нигарон,
Уммедғаҳи башар шавӣ, Роғуни мо.

ДУНЁИ СУХАН

Дар 60-солагии Ато Ҳамдам

Дар умр туро ҳамеша бошад тамкин,
Бар хомаю чашми дурбинат таҳсин.
Бо сатри равони қиссаи меҳр, эй дӯст,
Раҳ сохтай зи Тоҷикистон то Чин!

Қалби ту кушод асту кушод асту кушод,
Лутфи ту зиёд асту зиёд асту зиёд.
Гоҳе ту маро ба фикри дунё бубарӣ,
Гоҳе бикунӣ ба лутфи ҳарфат дилшод.

Шастат, эй дӯст, шасти эҷоди ту бод!
Эъҷози сухан дар раҳи ҳафтоди ту бод!
Он гуна, ки манзили ту обод бувад,
Дунёи сухан ҳамеша ободи ту бод!

Июни 2008

ШЕЪРИ МАҲФИЛ

Барои Низом Қосим

Шеър бояд боғи ҳосил бошадат.
Шамъи маҳфил, нури манзил бошадат.

Бошад аслан ҳамчу Ҳофиз содарӯ,
Гоҳ-гаҳ чун фикри Бедил бошадат.

Ҳар гаҳе печӣ ту чун Мачнун зи ғам,
Ҳамчу Лайлӣ шеъри хушгил бошадат.

Шеъри дарёро равон бину бигӯ:
Шеъри барчо ҳамчу соҳил бошадат.

Гуфтаи нӯғизабонӣ шуд фузун,
Шеъри дунёсозии дил бошадат.

Шеърғўй нест мушкил баҳри худ,
Шеър бошад, шеъри маҳфил бошадат!

* * *

Нури нигаҳу ҷони ба тан ин дили шайдост.
Ҳастии ману масти ман ин дили шайдост.

Дунёи дилам бе маҳу хуршед набошад,
Азбаски ба тан шуълафикан ин дили шайдост.

Ҳар лаҳза ғазал хонаду аз шеър занад дам,
Пайваста равон пушти сухан ин дили шайдост.

Бе гулруҳи сабзинаи ман ҳусни чаман чист?
Бе ӯ на равон сӯи чаман ин дили шайдост.

Дил пора кунам баҳри ғарибони дилафгор,
Бар беватанон асли Ватан ин дили шайдост.

Беҳудагапӣ Ҳамраҳи Усмон напарастад,
Аз фанд равон ҷониби фан ин дили шайдост.

ШАҲРИ ДУШАНБЕ

Шаҳри дили мо – шаҳри Душанбе.
Маъвои дилҳо – шаҳри Душанбе.

Меҳри ту моро чун меҳри модар
Дар синаҳо ҷо – шаҳри Душанбе.

Маъвои Айнӣ, маъвои Мирзо,
Маъвои Сино – шаҳри Душанбе.

Бар ту барождар сад шаҳри дигар
Дар рӯи дунё – шаҳри Душанбе.

Чашми дилат во сӯи тамано,
Эй чашмбино – шаҳри Душанбе.

Бошӣ ту моро беҳад гуворо,
Эй Нав Бухоро – шаҳри Душанбе!

АШКИ МАН

Бар ту дорам эҳтиёҷ, эй ашк, эй воло гуҳар,
Эй нишони ҳамғамиҳо, эй дурахши чашми тар,
Мон, ки бошӣ ҳар кучое ҳамраҳи ман ҳамсафар,
Нахли инсофам ҳамеша аз ту мегирад самар.

ИШҚИ ТУ

Ишқат, эй гул, бофарам кард,
Нектар, ошиқтарам кард,
Хома карду дафтарам кард,
Ҳамдами шеъри тарам кард,

Сохиби болу парам кард,
Ҳамғаи баҳру барам кард,
Ҳамнишини ахтарам кард,
Аз само болотарам кард,
Дигарам кард, дигарам кард!

* * *

Бо бадон сарбасар нахоҳам шуд.
Бадниҳоди дигар нахоҳам шуд.

Гарчи дар ғайбати мананд онон,
Гӯши дар пушти дар нахоҳам шуд.

Ман зи хуршед баҳра хоҳам бурд,
Нахли дур аз самар нахоҳам шуд.

Ҳамраҳи аҳли роҳ хоҳам монд,
Беғаи раҳгузар нахоҳам шуд.

Гуфтаам шеър, Ҳамраҳи Усмон,
Бо ту ман беасар нахоҳам шуд!

ШЕЪР НАБОШАД!

Шеъре, ки дили санги туро об насозад,
Бо ишқ равон ҷониби Варзоб насозад,
Шеър набошад!

Шеъре, кит уро окилу доно нанамояд,
Роҳй ба дили ошиқи шайдо нанамояд,
Шеър набошад!

Шеъре, ки аз он хандаи чонона наояд,
Пайғоми хуш аз олами афсона наояд,
Шеър набошад!

Шеъре, ки ба дарде нахурад лаҳзаи хондан,
Пайвандгари дил набувад баҳри туву ман,
Шеър набошад!

Шеъре, ки дар он замзамаи сози диле нест,
Овози диле нест, накӯ рози диле нест.
Шеър набошад!

Шеъре, ки тараннум накунад боғу чаманро,
Бедор насозад ба диле меҳри Ватанро,
Шеър набошад!

* * *

Чун ҳамдили матинат бо меҳр бўса кардам.
Аз чашми некбинат бо меҳр бўса кардам.

Аз чашмаи вафоят саршор шуд дили ман,
То аз лаби маҳинат бо меҳр бўса кардам.

Бар ишқи ту ғуломам, з-ӯ низ шодкомам,
То ҳалқаву нигинат бо меҳр бўса кардам.

То осмони ишқат бо боли дил паридам,
Аз мӯи то заминат бо меҳр бўса кардам.

Дар сафҳаи ҷабинат дидам чу номи худро,
Аз сафҳаи ҷабинат бо меҳр бўса кардам!

* * *

Намехоҳам, ки дилтанҳо бимонӣ.
Ба ёди дигаре шайдо бимонӣ.

Миёни аҳли маънии диёрам
Ту бо ман бо сари боло бимонӣ.

Биё андар канори беканорам,
Бароям ёри беҳамто бимонӣ.

Агар ҳамроҳи ман будан нахоҳӣ,
Чу санге дар лаби дарё бимонӣ.

Ту бе ман, бе нигоҳи қалби покам
Гули хушкида дар саҳро бимонӣ.

Умеди Ҳамраҳи Усмон туй, ту,
Бароям ҳамраҳи воло бимонӣ!

* * *

Дилам базми Ватанро анчуман бошад.
Ҳамеша хайркирдори Ватан бошад.

Манам боғу манам кӯҳи пур аз ганчаш,
Ватан баҳрам, азизон, чону тан бошад.

Хасу хор, обу сангу буттаву нахлаш
Азиз аз баҳри ман мисли сухан бошад.

Яқинан, марг бошад беватан будан,
Ғарибонро хаёлаш хуш кафан бошад.

Ба чашми дил бубин хусни диёрамро,
Ки ҳар як гӯшааш боғу чаман бошад!

ҒАМИ ДИЛ ҒАМИ ТУ БОШАД

*Ба сармуҳосиби
ҶСП «Курорти Шамбарӣ»
Шаҳодат Бобоёрова*

Ту азизи чону дилҳо,
Ту қарин ба чони мой.
Дили ту кушода бобе,
Ба ҳисоб бебаҳой.

Ғами дил ғами ту бошад,
Ками дил ками ту бошад.

Ту муҳиббиву дилат боз
Буда чун китобу дафтар,
Бикунам ҳисоб ҳарчанд,
Ба ту нест кас баробар.

Ғами дил ғами ту бошад,
Ками дил ками ту бошад.

Дили мо зи ту бинозад,
Ту нафахриву нанозӣ,
Дилу дасти ту намозӣ,
Зи туем ҷумла розӣ.

Ғами дил ғами ту бошад,
Ками дил ками ту бошад.

РУБОИЁТИ ШАМБАРӢ

Ёрон, ёрон, ба Шамбарӣ боз оед,
Худро зи хама дард раҳо бинмоед.
Чун Шамбарӣ ҳеҷ оби шифобахше нест,
Раҳ ҷониби бардами худ бикшоед.

Эй дӯст, биё ба Шамбарӣ баҳри даво,
Кам хур ту хуроки пурғизо дар ин ҷо.
Парҳез бувад давои дарди ману ту,
Бо оби шифо ба ту бубахшанд шифо.

Ҳар қатраи оби Шамбарӣ чун аса ласт,
Доруи беҳин барои ҳар як касал аст,
Дар кишвари мо ҷои накӯ бисёр аст,
Ин деҳаи номдор беҳин маҳал аст.

Рӯ чониби Шамбарӣ равам бо дили шод,
То хонаи дил кунам дар он ҷо обод.
То сер хурам зи оби дармонбахшаш,
Дар азму талоши худ бигардам Фарҳод.

Бар Шамбарӣ о, ки ҷои роҳат бошад,
То талхаву меъдаат саломат бошад,
Аз дарди чигар туро набошад парво,
Бовар дорӣ агар ту бар оби шифо.

Ҳар нахли варо ҷу дӯст оғӯш кунам,
Доим ба садои оби он гӯш кунам,
Дарди чигару талхаю поям биравад,
Ҳам доруи меъдаро фаромӯш кунам.

Ҳар панди табиби Шамбарӣ дилҷӯист,
Ҳар суҳбати сарварони он некӯист,
Як чехрагирифтае набинам ин ҷо,
Дар Шамбарӣ дидам, ки ҳама хушрӯист!

Хуршеди руҳат аз сахарӣ меҳандад,
Бо нозу адои дилбарӣ меҳандад,
Эй Шамбарӣ, ҳар кас ба канорат ояд,
Дардаш ҳамагӣ ҷу мебарӣ, меҳандад!

Маҳтоби шабони Шамбарӣ бас рӯшан,
Ҳар кунҷу канори Шамбарӣ чун гулшан,
Аз баҳри ману барои ҳар як тоҷик
Бошад ҷу яке гӯшаи дилҷӯи Ватан!

СУБҲИ НАВРӮЗ

Субҳе, ки сафои дил аз он аст,
Аз рӯзи нави Ватан нишон аст;

Субҳе, ки нигоҳи гарм дорад,
Сад ҳарфу ҳичои нарм дорад;

Субҳе, ки дили кушода дорад,
Сад созу навои сода дорад;

Субҳе, ки ба мо барор орад,
Пайкору нишоти кор орад;

Субҳе, ки барои зиндагонист,
Равшан зи сафои зиндагонист;

Субҳе, ки зиёи дил бубахшад,
Анвои давои дил бубахшад;

Бошад басурур – субҳи Наврӯз!
Сарчашмаи нур – субҳи Наврӯз!

ШУКРОНА

Шукронаи номи поки Олло,
Шукронаи эътиқоди воло,
Шукронаи оби поки чашма,
Шукронаи оби софи дарё,

Шукронаи тандурустӣ афзун,
Шукронаи беши чашми бино,
Шукронаи боғи навбаҳорон,
Шукронаи барфи фасли сармо...

Шукронаи файзи мулки Шумон,
Шукронаи Суғду Рашту Хатлон,
Шукронаи ганчи ноби Помир,
Шукронаи ишқи дӯстдорон,
Шукронаи обу нони деҳқон,
Шукронаи толеи дурахшон,
Шукронаи номи поки Олло,
Шукронаи «Шамбарӣ»-и дилбар,
Шукронаи кули Тоҷикистон!

* * *

Гоҳ ҳамнабзи баҳорон зистам.
Гоҳ зори барфу борон зистам.

Бо сари доим ба сӯи хок паст
Ҳамчу соҳибифтихорон зистам.

Бо ғурури садҳазоронсолаам
Мисли авчи кӯҳсорон зистам.

То шавам ҳамчодаи дарёдилон,
Соф ҳамчун чашмасорон зистам.

Бо Ватан будам, ба ҳар ҷо будаам,
Бо диёру ҳамдиёрон зистам.

Ҳаргизам қасру саро даркор нест,
Бас, агар дар қалби ёрон зистам.

Маҳви гул Ҳамроҳи Усмон будаам,
То ки будам, бо ҳазорон зистам.

27.12.10

ОТАШ БУДӢ...

*Дар сӯғвории директори
мактаби деҳа Бекмурод Насруллоев,
ки хеле ҷавон даргузашт*

Устод ба касби буд будӣ, эй дӯст.
Оташ будӣ, на дуд будӣ, эй дӯст.

По бар раҳи шар намондай андар умр,
По дар раҳи хайру суд будӣ, эй дӯст.

Саршор зи ишқу орзӯю уммед,
Бар ташнадилон чу руд будӣ, эй дӯст.
Андар дили ту ҳама ҷаҳон мегунҷид,
Як олами беҳудуд будӣ, эй дӯст.

Дер омадаву чи зуд баргаштӣ боз,
Огоҳ зи деру зуд будӣ, эй дӯст...

Июни 2011

РҶҲИ ТУ АЗ МО ҶУДО НЕСТ

Ба ёди Тоҷиддини Муҳиддин

Чун садои ту садо ку?
Дилпазиру дилрабо ку?
Тоҷи фарҳанги диёрам,
Чун дилро ҳамнаво ку?

То замину то само ҳаст,
Ишқу шеър асту наво ҳаст.
Тоҷи фарҳанги диёрам,
Акси ту дар чашми мо ҳаст.

Чун сурудат муттако нест.
Ишқи моро интиҳо нест.
Тоҷи фарҳанги диёрам,
Рӯҳи ту аз мо ҷудо нест.

То ки чашма мезанад ҷӯш,
Ҳаст то моро ба сар ҳуш,
Тоҷи фарҳанги диёрам,
Нестӣ ҳаргиз фаромӯш!

03.02.2011

ДАР СЎГВОРИИ «М.»

Аз рафтани ту хабар надорам,
Осудагие ба сар надорам,

Холист заминаму замонам,
Ёри дигаре ба бар надорам,

Ҳаққо, ки сипар будӣ бароям,
Бар тири ғамат сипар надорам...

ПАРЧАМИ МАН

Ҳафт ахтари ту ба чон баробар бошад.
Кухсори ту пур зи ганҷу гавҳар бошад.
Эй Парчами миллатам, аё парчами дил,
Ҷои ту баландиҳои кишвар бошад.

Болои сарам нурфишонӣ, Парчам.
Чун шоҳаи сабзи беҳазонӣ, Парчам.
Сарсабзии ман бувад зи ранги сабзат,
Аз баҳти баланди ман нишонӣ, Парчам.

Сурх аст зи ранги сурхи ту чун рӯям,
Дар васфи ту беҳтарин сухан меғӯям.
Чун ранги сафеди ту бувад баҳти сафед,
Эй Парчами ман, туро бибӯсам, бӯям!

Болои сарам шиор, эй Парчами ман!
Бахшандаи нангу ор, эй Парчами ман!
Бошӣ ту шиносномаи мулки азиз,
Дорам зи ту ифтихор, эй Парчами ман!

АЛАМБАРДОРИ МИЛЛАТ

Ба ёди неки устод Мирзо Турсунзода

Ту будӣ ҳамдаму ғамхори миллат.
Бувад зикри ту дар осори миллат.

Садои Осиёро мешунидӣ,
Шуди ҳар миллатеро ёри миллат.

Навӣ бахшидаӣ бар шеъри куҳна,
Шакарҳарфӣ ба ҳар гуфтори миллат.

Яке шогирди Айнӣ будӣ аввал,
Шудӣ охир аламбардори миллат.

Ту бар рағми сабукборони соҳил
Гирифтӣ рӯи дӯшат бори миллат.

Ба чашми халқи ин дунё аёнӣ,
Ту чун як қуллаи куҳсори миллат.

Зи ашъори ту ояд накҳати дил,
Аё эй шоири дилдори миллат.

Намудӣ тоҷиконро ёри дунё,
Бигуфтӣ аз гулу аз хори миллат.

Туро ашъор бошад рӯдакивор,
Бувад ҳар сатрат андаркори миллат!

ИФТИХОР

*Ба муносибати Соли
бузургдошти Имоми Аъзам*

Эй мояи ифтихори миллат.
Номовару номдори миллат.

Дарёи равони илму фарҳанг,
Устои бузургвори миллат.

Оинаи ҳақнамои ислом,
Эй марди банангу ори миллат.

Чун хонае бесутун набошад,
Ҳастӣ ба яқин мадори миллат.

Мо пайрави ту будему ҳастем,
Эй равзаи беғубори миллат.

Хуршеди самои илм будӣ,
Ҳусни тари навбаҳори миллат.

Будат зи ятимӣ кай ғаму дард,
Эй давлати пайдори миллат.

Ислом зи ту саломат афзуд,
Бар дӯши ту буда бори миллат.

Нақши ту намеравад зи дунё,
Эй ҳарфи ту ёдгори миллат.

Як мактаби пур зи панд мондӣ,
Донандаи рӯзгори миллат.

Арзанда имоми мо туй, ту,
Монӣ ту ҳамеша ёри миллат.

БАРОИ МОДАРИ ИМОМИ АЪЗАМ

Раҳнамои мост фарзандат, аё модар.
Ошнои мост фарзандат, аё модар.

Моҳу хуршеди фалакро мекунад тасхир,
Ҳамсадои мост фарзандат, аё модар.

Пок будӣ, тифли ту ҳам покзод омад,
Бин, чи беҳамтост фарзандат, аё модар.

Чаҳлро аз умқиҳои фикри мо барканд,
Ақлро орост фарзандат, аё модар.

Дурбину некҳоҳу меҳрпарвар гашт,
Чун ризоят хост фарзандат, аё модар.

Гӯшро аз ғайбату нақбат ҳамепӯшид,
Чун алиф буд рост фарзандат, аё модар.

Қатраҳоро кард баҳру зарраҳоро кӯҳ,
Даҳрро перост фарзандат, аё модар.

Бехтарин чун пайрави фазли паямбар буд,
Бо сари болост фарзандат, аё модар.

Шамъи ӯ човид чу равшан мекунад дилро,
Бас зиёбахшост фарзандат, аё модар.

Мекунад моро ба мо наздик афкораш,
Зарра не, дунёст фарзандат, аё модар.

Қалбҳои ташнаро шодоб хоҳад сохт,
Қатра не, дарёст фарзандат, аё модар!

ГУЛБАЗМИ ЧАҲОНӢ

*Ба ифтихори ҷашни
байналмилалӣ эълон шудани Наврӯз*

Он гаштаму ин гаштам.
Дилшоду ғамин гаштам.
Дилканда зи кин гаштам.
Афлоку замин гаштам.

То обу гилам гул кард.
Дунёи дилам гул кард.
Ҳамчун қалами нахле
Нахли қаламам гул кард.

Наврӯз, ки чонӣ шуд,
Гулбазми чавонӣ шуд,
Бо ҳиммати наврӯзӣ
Бингар, ки чаҳонӣ шуд.

Ман зодаи Наврӯзам.
Дилдодаи Наврӯзам.
Дар базми чаҳон умре
Бо бодаи Наврӯзам!

21.03.10

* * *

Дар дилам меҳри гоҳ-гоҳи ту монд.
Нури чашмони сип-сиёҳи ту монд.

Бе ту бар дил шаби сиёҳ омад,
Равшаниҳои рӯи моҳи ту монд.

Рӯи ту буд субҳи илҳомам,
Хандаи меҳри субҳгоҳи ту монд.

Рафтӣ берун зи роҳи ёрӣ, лек
Дили ман боз рӯи роҳи ту монд.

Дар вафою муҳаббату ёрӣ
Ишқи Ҳамроҳи ту гувоҳи ту монд.

28.09.11

* * *

Агарчи зора кардаам, дили туро наёфтам.
На як, дубора кардаам, дили туро наёфтам.

Фитода рӯи роҳи ту, зи дида ашк рехтам,
Дилам дупора кардаам, дили туро наёфтам.

Барои нарм кардани дили ту бистари дилам
Зи санги хора кардаам, дили туро наёфтам.

Ба сӯи рӯзгори хуш ҳазор бору беш аз ин
Туро ишора кардаам, дили туро наёфтам.

Барои ишқи поки ту, барои қалби чоки хеш
Ҳазор чора кардаам, дили туро наёфтам...

СЕ СЎГВОРӢ

Барои Баракатулло Ҳайдаров

Будӣ ту маро аниси дил, ҳамдарде,
Монандаи ту дигар кам ояд марде,
Хоҳам зи Худо, ки ҷот ҷаннат бошад,
Эй марди ба зиндагӣ басо пурдарде.

Барои Ҷӯрабой Норов

Рафтӣ аз мо, ёди ту бо мо бимонд.
Хотироти шоди ту бо мо бимонд.

Дарсҳои пур зи панду ҳикматат,
Мактаби ободи ту бо мо бимонд.

Мактабу дарсу китоби бешумор –
Дасти пуриmdоди ту бо мо бимонд.

Барои Аҳмад Ҳоҷиев

Қалби ту кушода буд, ёди ту бахайр,
Хайри ту зиёда буд, ёди ту бахайр!

ЧАШМУ ГҶШ

Чашм он аст, ки бошад шунаво,
ГҶш он аст, ки бошад бино!

* * *

Чашм бар роҳ шуд, наомад ёр.
Рӯз бегоҳ шуд, наомад ёр.

Моҳ ҳамчун чароғи шаб рахшид,
Сол ин моҳ шуд, наомад ёр.

Шеърӣ ман, шеърӣ дарду армонам
Як варақ оҳ шуд, наомад ёр.

Ба суроғам наомад ӯ боре,
Ҳарфи ман «воҳ!» шуд, наомад ёр.

Ишқ нон аст, рӯи хони дил аст,
Пеши по гоҳ шуд, наомад ёр.

Доманам пур зи сабза буд, эй вой,
Сарбасар коҳ шуд, наомад ёр!

* * *

Бо ману бо дил нишастӣ, зинда бош.
Ҳамдили маҳфил нишастӣ, зинда бош.

Дар дилат сад шӯри дарёи равон
Гоҳ дар соҳил нишастӣ, зинда бош.

Дар барам биншаста, хондӣ шеърҳо,
Ҳамчу соҳибдил нишастӣ, зинда бош.

Хидмататро мекунам аз ҷону дил,
Хушгилу хушгил нишастӣ, зинда бош.

Хонам бо ту чароғон асту бас,
Ҳамдами оқил нишастӣ, зинда бош.

* * *

Чун ҳамдилам шумоед, эй дӯстони ҷонӣ,
Бар маҳфилам биёед, эй дӯстони ҷонӣ.

Ёрони ҷон шумоед, зеби ҷаҳон шумоед,
Ёрӣ зи ҷон намоед, эй дӯстони ҷонӣ.

Шеъри равони дилро бо сози шӯхи дарё
Бар гӯши ман сароед, эй дӯстони чонӣ.

Чун нури дида оед аз ҳар тараф ба сӯям,
Аз чони ман садоед, эй дӯстони чонӣ.

Бо ҳамдигар ҳамеша мо ҷоннисор монем,
Дар ҷои ҷон ҷу ҷоед, эй дӯстони чонӣ.

Бар рафъи дардҳоям аз кӣ даво бичӯям,
Бар дарди ман давоед, эй дӯстони чонӣ!

16.05.11

* * *

Эй шеъри дарё, арзандаи дил,
Резӣ ҷу ово, арзандаи дил.

Аз кӯҳу пушта бигзаштӣ осон,
Бар сӯи сахро, арзандаи дил.

Ту номаҳоям бар то ба фардо,
Бар ёри барно, арзандаи дил.

Шабҳо туй, ту, ҳамроз бо ман,
Дунёи зебо, арзандаи дил.

Аз шӯрҳоят худро бидидам
Марди тавоно, арзандаи дил.

Эй шеъри дарё, дорам тамано
Монӣ ба дунё арзандаи дил!

* * *

Маро ку ғамгусоре, эй бародар,
Рафиқи нангу оре, эй бародар?

Ба ҳар қорам агарчӣ кордорӣ,
Надорам бар ту коре, эй бародар.

Ба ғайр аз аҳли байти ҷоннисорам
Маро ку ҷоннисоре, эй бародар?

Бишӯ дилрову бингар бар дили ман,
Надорад он ғуборе, эй бародар.

Ба роҳи некии худ устуворам,
Чу ҷузъи кӯҳсоре, эй бародар.

Ҳамон дам хуш, агар Ҳамроҳи Усмон
Бувад ҳамроҳи ёре, эй бародар!

* * *

Эй оламоро, духти Душанбе.
Эй ишқи якто, духти Душанбе.

Ман моили дил, дар соҳили дил,
Чӯшам чу дарё, духти Душанбе.

Зебоии шаҳр аз ҷилваи туст,
Эй ҳусноро, духти Душанбе.

Ҳар чо, ки бошӣ, чамъ аст маҳфил,
Эй маҳфилоро, духти Душанбе.

Ҳамчун баҳорӣ дар фасли сармо,
Хандону шаҳло, духти Душанбе.

Афрӯхтӣ ту бо рӯи некӯ
Дилҳои моро, духти Душанбе.

* * *

Ҳаст чун ёрӣ шиорам, эй азиз,
Шиква аз ёре надорам, эй азиз.

Аз нишастанҳо ба ҳар бедарду ҳис
Сахт бе ҳолу мадорам, эй азиз.

Боди ҳар ҷониб шитобон нестам,
Кӯҳи дар худ устуворам, эй азиз.

Қӯи шодобам, биёву сабз бош
Ҳамчу нахле дар канорам, эй азиз.

Ташнадилҳоро кунам шодобдил,
Баҳри ёрон чашмасорам, эй азиз.

Қуз раҳи ёрӣ бароям роҳ нест,
Дӯстонро ҷоннисорам, эй азиз.

* * *

Ба як нигоҳ бидидам, ки боз меой.
Ба гӯши чон бишунидам, ки боз меой.

Дилам, ки бе ту бо ҷумла даҳр танҳо буд,
Зи ҷумла даҳр буридам, ки боз меой.

Чи хорҳо, ки бичидам ман аз сари роҳат,
Чи кӯки чашм даридам, ки боз меой.

Сари раҳат бинишастам чу Ҳамраҳи Усмон,
Ба гӯш тоза навидам, ки боз меой.

17.12.09

ҲАМРОҲУ ҲАМРИКОБЕМ

Дар зодрузи Алӣ Бобочон

Эй чехраи шукуфон, ҳамроҳу ҳамрикобем.
Дар шоҳроҳи армон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

Афзун муҳаббати ту, гарм аст суҳбати ту,
Бар рағми сардмехрон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

Дар ҷону дил намудӣ чун ҷой дӯстонро,
Дар дил туиву дар чон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

Як умр дур будӣ аз ҳайли бенамакҳо,
Эй ёри қадردонон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

Бо меҳри дил, ки дорӣ, донад туро чу ёре
Ҳар кунчи Тоҷикистон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

Аз рӯи дӯстдорӣ бинӣ ба чашми ёрӣ
Ҳамчун қатори мижгон ҳамроҳу ҳамрикобем.

Фармонбари дили мо чуд аст, на чудоӣ,
Дорем то ба тан чон, ҳамроҳу ҳамрикобем.

10 феввали 2006

* * *

Дар зикри намози ман ту бошӣ.
Чашму дили бози ман ту бошӣ.

Рӯи ту чу моҳ медурахшад,
Оинаи рози ман ту бошӣ.

Огоҳ зи шодиву нишотам
В-аз сӯзу гудози ман ту бошӣ.

Илҳом ба ман ато намудӣ,
Илҳомнавози ман ту бошӣ.

Ҳамроҳи туям ҳамеша, эй ёр,
Шоистаи сози ман ту бошӣ.

02.10.10

* * *

Бошад ҳамеша саршор, эй чон, пиёлаи ман
Аз чашмаҳои дидор, эй чон, пиёлаи ман.

Дар ҳар кучо, ки бошам, чомам тӣҳӣ набошад,
Пур шуд зи ишқ ин бор, эй чон, пиёлаи ман.

Бе бодаи висолат мастӣ намекунам ҳеч,
Рӯи кафат бубардор, эй чон, пиёлаи ман.

Ғамкуш бувад, нахоҳад чуз шодмонии дил,
Бахрест пур зи асрор, эй чон, пиёлаи ман.

Наврӯзи умрам ояд, шодии дил физояд,
Ҳаргиз макун нагунсор, эй чон, пиёлаи ман.

* * *

Акси хушрӯи туро,
Акси дилчӯи туро
Дар дили худ дорам
Чун дили ғамхорам.

Як бағал лолаи дил,
Як бағал нолаи дил,
Як бағал нуру зиё
Аз ту дорам, бахудо!

01.10.10

* * *

Ду чашмам ташнаи дидорат, эй гул.
Бидидам гармтар бозорат, эй гул.

Илоҳо сабз бошад нахли умрат,
Тамоми фаслҳо гулзорат, эй гул.

Само бо моҳи худ чун мебарад рашк,
Ба зебоию баргу борат, эй гул.

Ду абрӯи басо зебандаи ту
Маро бинмуда умре зорат, эй гул.

Тамоми андалебони чаманро
Бидидам ҳар кучо беморат, эй гул.

Амирам ман, амири сони ишқ,
Валекин бандаи дарборат, эй гул.

05.10.10

* * *

Ёрони ҷонӣ, ман бошумоям,
Баҳри шумо ман як ҷонфидоям.

Дар манзили мо бодо амонӣ! –
Ман зора дорам пеши Худоям.

Дар хонаи дил, дар хонаи чашм,
Баҳри шумо ман як муттакоям.

Чун аҳд кардам, ҳамдил бимонам,
Дар ваъдаи худ ман бовафоям.

Ман хайрхоҳам бар ҷамъи ёрон,
Аз баҳри ёрон дасти дуоям.

20.10.10

* * *

Эй моҳи хушоинам, пазмони ту мемонам.
Гар шодаму ғамгинам, пазмони ту мемонам.

Чун ғунчаи хандида дар боғи дилам бигзар,
Эй дилбари гулчинам, пазмони ту мемонам.

Аз пушти вафо рафтам то хонаи чашми ту,
Бинмудӣ таҳсинам, пазмони ту мемонам.

Яктои манӣ, эй чон, дар кишвари ишқу меҳр,
Эй дилбари хушбинам, пазмони ту мемонам.

Аз покии ту ҳастам як покдилу хушрӯз,
Соҳибдили бекинам, пазмони ту мемонам.

Ин хонаи дилро худ оростам аз баҳрат,
Дасти ману оминам, пазмони ту мемонам.

* * *

Гар ба лафзи худ сухан оғоз кардам, нек буд.
Бо пару боли худӣ парвоз кардам, нек буд.

Хонаеро бо намозу рӯзаю аъмоли хуб
Баҳри фардои қиёмат соз кардам, нек буд.

Бе азизон зиндагӣ маънӣ надорад, дӯстон,
Гар ба рӯи дӯстон дил боз кардам, нек буд.

Волаи ҳусни баланди гулрухон будам гаҳе,
Рӯ ба сӯи дилбари танноз кардам, нек буд.

Бо умеди кулла будам ҳамнишини кӯҳсор,
Дил ба волоҳимматон анбоз кардам, нек буд.

Ҳамраҳи Усмонаму ҳамроҳ будам дӯстро,
Ҳар замон ёди варо ман боз кардам, нек буд.

* * *

Ой чу бар канорам, пур мешавад канорам,
Пурнур хона гардад чашмони интизорам.

Бо шӯхии ду чашмат бинвохтӣ диламро,
Чонам фидои нозат, гулдухтари Ҳисорам.

Ҳастӣ ягонаи дил, балки ягонаи даҳр,
Аз туст эътиборам, аз туст ифтиҳорам.

Эъҷоз будай ту аз қудрати Худоям,
Ман бо ту зинда ҳастам, эй қувваю мадорам.

Гар тирамоҳ бошад ё сардии зимистон,
Рӯзе, ки бо ту бошам, гӯё ки бо баҳорам.

Ҳамроҳи ту бимонам, ин аст ормонам,
Дар роҳи ишқ умре Ҳамроҳи ҷоннисорам.

* * *

Умедам ин ки умре дар барат бошам.
Чу хуршеди муҳаббат бар сарат бошам.

Бихандам ҳамраҳат дар лаҳзаи масъуд,
Мабодо шоҳиди чашми тарат бошам.

Бигӯям шеъри волои қаду бастанат,
Чу ҳарфи ишқ зеби дафтарат бошам.

Ду чашми шӯхи ту – ду ахтари пурнур,
Фидои шуълаҳои ахтарат бошам.

Ба мижгонам бирӯбам остонатро,
Агар ман лоиқи хоки дарат бошам.

Маро чун ном бинҳоданд, мегуфтанд,
Ки ман Ҳамроҳи ишқи дилбарат бошам!

* * *

Интизори туям, хуш биё, эй нигор.
Роздори туям, хуш биё, эй нигор.

Дар зимистони сард, дар яхистони сард
Навбаҳори туям, хуш биё, эй нигор.

То сару по бувад, сар ба роҳи туям,
Сарбадори туям, хуш биё, эй нигор.

Нахли ишқи манӣ, бо ғаму шодиам
Баргу бори туям, хуш биё, эй нигор.

Ман-манӣ дур бод, душманат кӯр бод,
Дӯстдори туям, хуш биё, эй нигор!

* * *

Бо ханда омаданҳот
Кай меравад зи ёдам?
Аз ишқ дамзаданҳот
Кай меравад зи ёдам?

Бигзор дар лаби ту
Бишкуфта ханда бошад,
Дар рӯзу дар шаби ту
Бинхуфта ханда бошад!

Дар банд карда дилро,
Дар банди ғам набошӣ!
Аз хандаи дилоро
Як зарра кам набошӣ!

* * *

Афсӯс, меҳрубонӣ
Моро баҳам наовард.
Айёми гулфишонӣ
Моро баҳам наовард.
Аз ишқ шеърхонӣ
Моро баҳам наовард.
Он розҳо ниҳонӣ
Моро баҳам наовард.
Қисмат зи саргаронӣ
Моро баҳам наовард? –
Мағрурии ҷавонӣ
Моро баҳам наовард!

* * *

Ҷоно, ту биё, ки ҷовидон ёр шавем,
Бар мушкили ҳамдигар мададгор шавем.

Бар ваъдаи худ вафо накардан гунаҳ аст,
Бар ваъдаи хештан вафодор шавем.

Шукрона агар кунем, эй моҳи мунир,
Бар зиндагии тоза сабабгор шавем.

Дар даҳр чу нест боғи бебору баре,
Мо боғи пур аз дарахти пурбор шавем.

Аз чашмаи қалби якдигар нӯш кунем,
Пас ташнаи ҷовидона бигзор, шавем.

* * *

Нигоҳат меҳрубон бошад бароям,
Аҷаб як дилситон бошад бароям.

Хаёлам, ки ҳамеша ҷониби ман
Ҷилои ахтарон бошад бароям.

Нигоҳат пур зи ноз аст, эй гули ноз,
Аён бошад, аён бошад бароям.

Нахоҳам зист ҳаргиз бе нигоҳат,
Баҳористон хазон бошад бароям.

Азизам, сангу хоки ҳавлии ту
Азизе ҳамчу нон бошад бароям.

ДОВАР

Ҳаргиз надоштам майле ба нозирӣ,
Мафтун нагаштаам бар хусни зоҳирӣ.
Гарчи навиштаам абёти бешумор,
Аммо накардаам даъвои шоирӣ.
Ман шеърпарастам,
Шеър аст доварам...

* * *

Эй кош, сози шеър
Бар гӯши ту расад боз.
Эй кош, пеши рӯям
Меомадӣ ба парвоз.

Эй кош, ҳарфҳоям
Ҳамчун таронаи хуб,
Маъқул мефитодат
Эй беҳтарину маҳбуб.

Аз шеъри ман бичӯй
Гумкардаҳои худро.
Аз ҳарфи ман бихоҳӣ
Пас муддаои худро.

Шояд садои шеър
Гардад нидои ёрон.
Бошад садои қалбам
Овои Тоҷикистон!

* * *

Аё, эй бебаҳо, эй сангдил, ёр,
Ба ман кардӣ ҷафо, эй сангдил ёр.
Дили пурдарди ман хоҳад ҳамеша
Зи дасти ту даво, эй сангдил, ёр.
Ба банди зулфи ту печида будам,
Аз он додӣ раҳо, эй сангдил, ёр.
Зи пушти ту давидам солҳое,
Магар кардам хато? Эй сангдил, ёр.
Ҳама ҳарфи дилу чашмам самимист,
Ба ин бовар намо, эй сангдил, ёр.
Зи роҳи рафтаат вопас нагаштӣ,
Бигӯ охир чаро? Эй сангдил, ёр.
Бигард аз роҳи худ, ҳамроҳи ман шав,
Ки ҳеҷ аст ин саро, эй сангдил, ёр.

* * *

Ман аз дарди дилу дарди сари ту боҳабар бошам,
Ман аз чашмони пурнури тари ту боҳабар бошам.
Чу бинам байни ҳамкорони худ шӯрида меоям,
Кӣ бошад дар паси ту, дар бари ту, боҳабар бошам.
Нигоҳам сӯи кайҳони дили ту меравад беист,
Ман аз тақдири неки ахтари ту боҳабар бошам.
Ба унвонат навиштам номаи пурдарду пурсӯзе,
Расад оё яке он ба дари ту боҳабар бошам.
Шунидам, ки навиштӣ шеърӣ волое барои ман,
Вале ман аз китобу дафтари ту боҳабар бошам.
Хушо, аз мақсади неки ту гаштам боҳабар имрӯз,
Кучо лекин зи қасди модари ту боҳабар бошам?

* * *

Ман лолае начидам аз лолазори қалбат,
Як чакра об хоҳам аз чашмасори қалбат.
Ќустам чу вожаи дил, ҳарфи вафо нахондам,
Аз дафтари муҳаббат, аз рӯдбори қалбат.
Дар фасли дай надорӣ тарсе зи сардии он,
Бас пурсафо бидидам умре баҳори қалбат.
Дидӣ, ки ташна мондам аз гармии нигоҳат,
Оби сафо бинӯшам аз кӯҳсори қалбат.
Дар шомии моҳтобӣ, дар рӯзи офтобӣ,
Ман розиам, ки мирам андар канори қалбат.
Ову даво бубахшо бар дарди носабурӣ,
Ҳамроҳ бошад азбас як ҷоннисори қалбат.
Шодона, эй нигорам, рӯзе ба ман бигӯй:
– «Ман дилбари ту ҳастам», инак шиори қалбат.

* * *

Дар бораи модар агар
Ҳар гаҳ ки хонам қиссае,
Ё шеъри дилрас, дoston,
Ё қиссаи пурғуссае,

Ашкам бирезад ноаён
Аз сӯзиши дил он замон.
Зеро набудам назди ӯ
Дар лаҳзаҳои назъи ҷон.

Шояд маро овард ёд,
Мекард яъне ҷустуҷӯ.
Оре, ҳамоно карда буд
Баҳти нақӯяш орзу.

Бо хештан бар гӯр бурд
Ў меҳру армони маро.
Дар зиндагиаш меҳарид
Бо чони худ чони маро...

* * *

Хаёлам, як туро дорам ба дунё,
Хаёлам, ту маро дорӣ ба дунё.
Хаёлам бе ту пахное надорад,
Хаёлам бе ту ҷорӣ нест дарё.

Хаёлам, чашмаҳо бе ту бихушканд,
Набошад бе туям имрӯзу фардо.
Хаёлам, ки зимистон бардавом аст,
Агар ту нестӣ ҳамроҳ, чоно.

Хаёлам, бе ту дар кӯҳсори кишвар
Набошад накҳате, бӯи гуворо.
Яқин бе дилбари Ҳамроҳи Усмон
Нарӯяд лола дар домони сахро.

* * *

Биё, дар шаҳри шеърам зиндагӣ бинмо,
Ба ҳар як кӯчааш бо шавқ раҳ паймо.
Расидан то ба умқи чашми ту хоҳам,
Манам бо шеъри ту аз шеъри худ огоҳ.

Манам аз шеъри лабҳои ту бархурдор,
Манам ҳамроҳи шеъри чашми ту бедор.
Манам бо шеъри ту ҳамболу ҳампаймон,
Бувад шеъри ту шеъри ифтихору ор.

САРЧАШМАИ ИЛҲОМ

Бе рӯи чу моҳи ту,
Бе чашми сиёҳи ту.
Бе ақли гувоҳи ту
Ман шеър нахоҳам гуфт.

Бе холи бари рӯят,
Бе байти ду абрӯят.
Бе чашми сухангӯят
Ман шеър нахоҳам гуфт.

Бе авчу барори ту,
Бе фасли баҳори ту,
Бе бўсу канори ту
Ман шеър нахоҳам гуфт.

Бе ёди рухи аҳмар,
Бе нозу адою фар,
Бе ишқи ту, эй дилбар,
Ман шеър нахоҳам гуфт.

* * *

Дар роҳи зиндагӣ
Ҳамроҳи ман туй.
Чашмам ба чашми ту,
Огоҳи ман туй

Дар роҳи зиндагӣ
Чонам фидои ту.
Дар роҳи зиндагӣ
Поям ба пойи ту...

КЕЛИНИ АЧИБ
(суруди ҳаҷвӣ)

Бошад падарат азизи мо, эй келин,
Чун хоки дарат азизи мо, эй келин.

Чун модари ту ба хона ояд ҳар рӯз,
Шинад ба барат, азизи мо, эй келин.

Ҳам додару хоҳари ту бояд бошад
Шамсу қамарат азизи мо, эй келин.

Бигзор ба хони худ ҳама неъмату ноз,
Ширу шакарат, азизи мо, эй келин.

Хушдомани ту, падарарӯсат бошад
Чун дарди сарат, азизи мо, эй келин.

Чун духтару домоди хусур бозояд,
Сӯзад чигарат, азизи мо, эй келин.

Сарбаста бувад қавоқу қошат доим,
Шому сахарат, азизи мо, эй келин.

Ту шод шавӣ, агар ки бошад Ҳамроҳ
Дур аз назарат, азизи мо, эй келин!

ҲАМСОЯДАФТАР

Аё ҳамсосядафтар, ошиқат ман,
Аё, эй чашмахтар, ошиқат ман.
Аё, эй ғунчаи тар, ошиқат ман,
Ба ҷони ман баробар, ошиқат ман.

Ғаҳе сулфӣ, бифаҳмам сулфаатро,
Ғаҳе, ки мекашӣ оҳ, мекашам оҳ.
Даратро чун кушоям баҳри дидор,
Намоён мешавӣ бар дида чун моҳ.

Зи назди дафтарам гар по гузорӣ,
Садои пой ту ояд ба ғӯшам.
Дарамро гар кушой, як нигоҳат
Маро баргашта меорад ба хушам.

Ба ту ҳаргиз нагӯям ҳарфи бечо,
Чаро ки нестӣ худбину худхоҳ.
Бихоҳам аз Худо умри туро беш,
Надидам ман туро дар умр бироҳ...

Дилу чашму забони ту яке аст,
Дигар монанди ту дилбар надорам.
Зимистон омаду деҳ шуд пур аз барф,
Манам дар Шамбарӣ бо ту, баҳорам.

Аё ҳамсосядафтар, ҷони ширин,
Най бегона дигар аз бароям.
Аё ҳамсосядафтар, ёри беҳин,
Най бегона дигар аз бароям.

* * *

Дар чашми дурбинам афсӯс, камнамоӣ,
Чун моҳтоби пурра гаҳ-гоҳ менамоӣ.
Акси туро гирифтам бо нури нури чашмам,
Дар хонаи дилам бош, зеро ки дилрабой.
Ман қомату баҳоят аз кас напурсам асло,
Зеро ки худ бидонам, беҳад ту бебаҳой.
Рӯзе расад, ки бо ҳам бар мулки дил биёем,
Дар зиндагӣ бубинам, моро ту раҳнамоӣ.

* * *

Пайрави ошиқон бояд зист,
Бо ҳама меҳрубон бояд зист.
Чӯш бояд чу чашмаҳо зад,
Рӯдсон ба туғён бояд зист.
Зиндагии бетафовут чаро?
Ҳамқадам бо замон бояд зист.
Ошёни баланд гар хоҳӣ,
Дар дили оқилон бояд зист.
Номи неке зи худ бояд монд,
Ҷовидон, ҷовидон бояд зист!

* * *

Хушбахтаму ҷавонам, вақте ки бо ман астӣ,
Як марди қаҳрамонам, вақте ки бо ман астӣ.
Зинҳор аз забонам ҳарфи дағал наояд,
Хушзавқу хушзабонам, вақте ки бо ман астӣ.
Аз нӯги хомаи ман дурдона резадӯ бас,
Шеърӯ тарона хонам, вақте ки бо ман астӣ.

Умри азизи худро сарфи қалам намудам,
Бо шеъри ҷовидонам, вақте ки бо ман астӣ.
То навниҳоли ишқӣ дар боғи қалби покам,
Ман хуб боғбонам, вақте ки бо ман астӣ.
Эй ёри меҳрубонам хуштар маро биомӯз,
Ҳамроҳи ҷовидонам, вақте ки бо ман астӣ.

* * *

Ман бо ниҳоли умрат ҳамсинну сол ҳастам,
Дар боғи орзуят хушпарру бол ҳастам.
Дар ҳурмати ту бошам пайваста, эй азизам,
Дар роҳи одамият як бемисол ҳастам.
Рӯзе туро набинам, побанди ғам бимонам,
Дар роҳи мақсади худ банди ҳаёл ҳастам.
«Бе дӯст зиндагонӣ завқе чунон надорад,»
Дар байни дӯстон ман марди ҳалол ҳастам.
Чун баддилӣ бароям бегона бошад, эй дӯст,
Аз ҳасми баддили худ доим малол ҳастам.
Ҷони манӣ ту, эй ҷон, ҷони туям ҳамеша,
Дар осмони ишқат ашки зулол ҳастам.

* * *

Дар кишвари дили ман зебои ман ту ҳастӣ,
Дар байни аҳли маънӣ донои ман ту ҳастӣ.
Фасли баҳори ишқам бе ту набинам асло,
Шукрона мекунам, ки яктои ман ту ҳастӣ.
Чун чашма дар дили ман ҳар гоҳ мезанӣ чӯш,
Фаввораи дили ман, дарёи ман ту ҳастӣ.
Кӯҳсор дар дили худ ганчи зиёда дорад,
Эй ганчи бехтаринам, тиллои ман ту ҳастӣ.

Чун бори ишки покат бар дӯш мекашам беш,
Ҳам бо ғаму ба шодӣ дунёи ман ту ҳастӣ.

* * *

Аз гармии нигоҳат гарм аст хонаи дил,
Аз шому аз пагоҳат гарм аст хонаи дил.
Дар хонаи ду чашмат худ ошёна дорам,
Аз рафтуои роҳат гарм аст хонаи дил.
Хуршеди оламоро ҳар рӯз бо ману туст,
Аз рӯшании моҳат гарм аст хонаи дил.
Ҳечем дар замона бе ҳамдигар, бидонам,
Ҳамроҳ сарпаноҳат, гарм аст хонаи дил.

* * *

Маро ту бовафо гуфтӣ, чунин бод,
Ба дарди худ даво гуфтӣ, чунин бод.
Ҳамеша ҳамдилат, ҳамроҳ монам,
Машав аз ман ҷудо гуфтӣ, чунин бод.
Биё, ки бар ту мебахшам диламро,
Гапамро бехато гуфтӣ, чунин бод.
Бубандам бо нигоҳи гарм дастат,
Наёбам 3-ин раҳо гуфтӣ, чунин бод.
Шавам қурбони алфози накӯят,
Туро хондам сано, гуфтӣ, чунин бод.
Бароят шеърҳое офаридам,
Мабодаш интиҳо гуфтӣ, чунин бод.
Ману ту ҳамдигарро ҳамнасибем,
Кунам шукри Худо гуфтӣ, чунин бод.

* * *

Ошиқам
Бар чашмаву дарё.
Кӯхсору водию паҳно,
Ошиқи ҳарфу сухан,
Рӯи Ватан.
Ҳар нахли худрӯи Ватан.
Балки бо гуфтору
Бо рафтору
Бо пиндори нек
Дӯст медорам
Туро тоҷик!

* * *

Борон, борон,
                                Ҷонбахши Инсон.
Борони сим-сим,
                                Борони имон.
Гар аз дили абр
                                Боре наборӣ,
Бар рӯю мӯям
                                Гар ту нашорӣ,
Ман мешавам хушк
                                Бе ёру ёрӣ.

* * *

Шабамро бо хаёли ту саҳар кардам,
Гиристам, чашми худро шӯълавар кардам.
Туро дидам, ки сӯям гом бинҳодӣ,
Диламро аз нубӯғи ту хабар кардам.

Бидидам қисматам бар дасти шеъри шаб,
Ҳамон шеъре, ки ман баҳри ту сар кардам.
Шабе бигзаштай аз кӯчабоғи дил,
Зи холи хештан ду дида тар кардам.
Шаби сармозада буд дар хаёли ман,
Зи оғӯшаш ба кӯи ту сафар кардам.

УМЕДИ ЗИНДАГӢ ДОРАМ

Умеди зиндагӣ дорам,
Маро бишнав Замини ман.
Маро бишнав, аё эй моҳу парвинам,
Маро бишнав, аё эй кӯҳи воло, хоки деринам.
Маро бишнав, аё эй дил, дили покон,
Умеди зиндагӣ дорам,
Умеди зиндагӣ! Алъон!

* * *

Эй ҳамнафасу ҳамқадаму зеби бари ман,
Эй аз дилу аз мақсади ман бохабари ман,
Эй бонуи бо ақлу хирадманди сари ман,
                    Ҷони чигари ман.
Эй шодии дил, хандаи лаб, субҳи сафоям,
Бар дарди мани ошиқи дилдода давоям,
Бе ту зи гулу булбули хушлаҳча чудоям,
                    Бишнав ту садоям.
Ман ҳамраҳи ту ҳамнафаси фасли баҳорам,
Гар бо ту манам, бандаи босабру қарорам,
Ҳар сӯхбати ту гашт маро авчу барорам,
                    Эй шӯҳ нигорам.

Ман васфи туро хонаму ту васфи Ватанро,
Бо ҳусни накӯ зеб диҳӣ боғу чаманро.
Аз минбари дил додаӣ ту доди суханро,
Бишнида ту манро.
Бо тори дили ту бишавад тори дилам чӯр,
Берун наравам аз раҳи ту ман қадаме дур.
Гардад дили мо, хонаи мо равшану пурнур,
Эй ишқи пур аз шӯр.

ДАР МУЛКИ ҲИСОРАМ

Бо фасли баҳорам,
Бо нағмаи торам,
Бо хандаи ёрам
Дар мулки Ҳисорам.

Бо моҳи самоям,
Бар дард давоям,
Аз хеш ризоям
Дар мулки Ҳисорам.

Дилдодаи Хатлон,
Тиллои Зарафшон,
Ман фаҳри Бадахшон
Дар мулки Ҳисорам.

Ҳар кунчи диёрам,
Саҳрои канорам,
Ман ранҷ надорам
Дар мулки Ҳисорам.

Тифли Ватанам ман,
Чун ҷон ба танам ман,
Дар анҷуманам ман
Дар мулки Ҳисорам.

* * *

Хандаи ту мебарад манро ба дунёи дигар,
Мебарад бар кӯчабоғи шаҳри зебои дигар.
Ман намехоҳам ту бошӣ дур аз дил лаҳзае,
Ҳайф, бе ман меравӣ бар сӯи фардои дигар.
Оби ҷӯи деҳаам то манзили ту меравад,
Ҷониби ман кай биёяд оби дарёи дигар.
Ҳар баҳор аз хоки қалбам ҳамчу лола сар кашӣ,
Чун баҳоре сар кашӣ дар рӯи саҳрои дигар.
Ту маро пиндоштӣ Мачнун, аз ӯ мачнунтарам,
Баҳри ман арзанда ҳаргиз нест Лайлои дигар.
Ҳамраҳи Усмонаму донӣ Худои ман якест,
Бар забон ҳаргиз наорам ҳарфу ғатвои дигар.

* * *

Худовандо, даво бахшо бароям,
Кафе пур аз сахо бахшо бароям.
Фурӯғи рӯзҳои офтобӣ,
Сабоҳи босафо бахшо бароям.
Касе аз дарди ман оғаҳ набошад,
Табиби ҷонфизо бахшо бароям.
Нидои меҳр меояд ба гӯшам,
Писанди дил садо бахшо бароям.
Агар аз гуфтаат берун бароям,
Худовандо, чазо бахшо бароям.

* * *

Гули рӯи туро бӯиданам, чоно, ба ёдам ҳаст,
Чу нахли орзу рӯиданам, чоно, ба ёдам ҳаст.
Агар чун гарди раҳ печидаам дар тори ҳар мӯят,
Чу сабза зери по сабзиданам, чоно, ба ёдам ҳаст.
Ба сӯям бо нигоҳи чашми худ арзанда гуфтӣ ҳарф,
Ба рӯят бо ҳавас хандиданам, чоно, ба ёдам ҳаст.
Ту аз ман рафтию кирдори ту дар хотирам боқист,
Ба ёди ту басо нолиданам, чоно, ба ёдам ҳаст
Гаҳе бо ман, гаҳе бо душмани ман ҳамнишин будӣ,
Туро бисёрҳо санчиданам, чоно, ба ёдам ҳаст.

* * *

Хуршеду ахтарӣ ту дар осмони бахтам,
Бо чон баробарӣ ту дар осмони бахтам.
Фасли баҳор ояд, эҳё шавад табиат,
Гулгунчаи тарӣ ту дар осмони бахтам.
Хоҳам, ки бо ту бошам, чун шеърӯ чун тарона,
Девону дафтарӣ ту дар осмони бахтам.
Бо ақли бемисолат дар байни аҳли маънӣ,
Аз чумла беҳтарӣ ту дар осмони бахтам.
Аз роҳи рафтаи худ ман бозпас нагардам,
Дилдода дилбарӣ ту дар осмони бахтам.
Сулҳи ҷаҳон бихоҳам, эй ёри меҳрпарвар,
Мисли кабӯтарӣ ту дар осмони бахтам.
Бо ту агар набошам, бе ман ту бо кӣ бошӣ?!
Чун қалб дар барӣ ту дар осмони бахтам.

* * *

Ҳар гаҳ ки бигӯям шеър,
Пеши назарам ой.
Ҳар бор ба ранги нав
Дар раҳгузарам ой.

Ҳар мисраи шеъри ман
Тавсифи туро дорад.
Борони вафои ишқ
Аз мӯи ту мешорад.

Аммо ту чаро аз сидқ
Боре нашавӣ хурсанд?
Ҳар шеър туро бо ман
Рӯзе бикунад пайванд.

* * *

Ман ташнаи дидори тую чашмаи чашмат,
Ман ошиқи гулзори тую чашмаи чашмат.
Дар пеши касе сархаму сарпараст набудам,
Пазмони тую зори тую чашмаи чашмат.
Боғи гули рухсори ту гардида писандам,
Ҳам лафзи гуҳарбори тую чашмаи чашмат.
Дар мактаби ишқи ту сабақомӯзи даврам,
Чашмам ба гули хори тую чашмаи чашмат.
Дарёи муҳаббат, ки талотум бувадаш беш,
Гӯё шуда саршори тую чашмаи чашмат.
Аз хандаи ту рашк барад дидаи хуршед,
Ҳастам ҳама ман ёри тую чашмаи чашмат.

* * *

*Чароғи шеъри ман аз пуфпуфи
душман намемирад.
Шаҳрия*

Маро бад гуфтай, парво надорам,
«Саре дорам, вале савдо надорам».
Ҳаметарсам зи ёронам, азизон,
Хаёлам, душмани доно надорам.
Бикардам имтиҳони дӯстонам,
Сазовори дилам он ҷо надорам.
Ниҳоле парварам андар дили дӯст,
Ниҳоле гарчи дар саҳро надорам.
Агарчи хом гуфтам шеърҳое,
Хаёлам, шеъри бемаъно надорам.
Чароғи шеъри ман ҳаргиз намирад,
Чу шеърар ман дигар дунё надорам.

ҲУШДОР

Эй нашъакашо, нашъаи дасти ту ҳаром,
Ту нашъа мақаш, ки мешавӣ марди ғулом.
Дар ту набувад зи одамӣ ҳеҷ нишон,
Қас менадиҳад даст ба ту баҳри салом.

Эй нашъакашо, нашъа ҷӣ лозим бар ту,
Тарсе зи Худо набошадат як сари мӯ.
Аз кӯҷаи нашъакаш гузаштан ғалат аст,
Бе нашъа бизӣ то ки шавӣ марди нақӯ.

* * *

Ба муллои замонам нест ихлос,
Ба ҳарфи бенишонам нест ихлос.
Ба ваъда бевафой кори ман нест,
Ба ёри беамонам нест ихлос.
Ҳамеша бо Ватан будан шараф аст,
Ба фарди бемаконам нест ихлос.
Ҷавонон мояи фикранд ҳарчанд,
Вале бар ҳар ҷавонам нест ихлос.
Аё, эй гулрухон, оқил бимонед,
Ба зулфи гулфишонам нест ихлос.
Зи пушти мансабат унвон гирифтӣ,
Баунвонат чӣ донам, нест ихлос.

ФАСЛИ НАВОҶОЗ

Ман бо баҳорам,
Бо чашмасорам.
Бар домани кӯҳ
Омад нигорам.

Бишкуфтани гул,
Дар барги кокул,
Чун доғи булбул,
Ҷӯшидани мул.

Бӯи баҳор аст,
Файзи диёр аст.
Базму суруре
Дар ҳар канор аст.

Фасли навоғоз
Рӯ мекунад боз
То қаҳкашонҳо
Оям ба парвоз.

* * *

Эй шеъри дарё, арзандаи дил,
Резӣ чу ово, арзандаи дил.
Аз кӯҳу пушта бигзаштӣ осон
Бар сӯи сахро, арзандаи дил.
Шабҳо туй, ту, ҳамроз бо ман,
Дунёи зебо, арзандаи дил.
Аз шӯрҳоят худро бидидам
Марди тавоно, арзандаи дил.
Эй шеъри дарё, дорам таманно,
Монӣ ба дунё арзандаи дил.

САНГИ БАРИ РОҲ

Санги бари роҳ
Дорад нишона,
Аз набзи даврон,
Роҳи замона.

Санги бари роҳ
Яксон бихуфта,
Дар хок гӯй
Чандон бихуфта.

Чун офтоб аст
Тафсидаву гарм,
Чун моҳтоб аст
Шабҳо вале нарм.

Санги бари роҳ
Санги нишон аст.
Бо ғуссаҳояш
Дар худ ниҳон аст.

* * *

Чӯям садои ту, эй ҳамсадои дил,
Ёди ту бо ман аст, эй бовафои дил.
Бар соҳили дилам, эй нозгул, биё,
Чонам фидои ту, эй ҷонфидои дил.
Гоҳе дари дилам думушта мезанӣ,
Ранҷур мешавам, эй вою вои дил.
Ҳаққо, чаҳони дил будаст беканор,
Ҳам ошиқи дилам ҳам ман гадои дил.
Умре ба раҳми дил чонам тапидааст,
Боре надидаам кайфу сафои дил.

* * *

Акси худро бингарам дар чашми ту,
Ваҳ, чӣ зебо бингарам дар чашми ту.
Зиндагиро он қадар пуршӯру нек
Баҳри фардо бингарам дар чашми ту.
Пур зи гул, пур аз ниҳоли мевадор,
Дехи худро бингарам дар чашми ту.

Чашмасорони Ватанро ҳар кучо
Ҳамчу дарё бингарам дар чашми ту.
Ҳусни боғу роғу кӯҳу даштро
Ҳарфи хоно бингарам дар чашми ту.
Бозую чашмони худро, чони ман,
Ман тавоно бингарам дар чашми ту.

* * *

Ту чони манӣ, азиз аз чони манӣ,
Дар хонаи дил ҳамеша меҳмони манӣ.
Арзандаи ҳамдигар, ки бошем мудом,
Бар дарди дилам фақат ту дармони манӣ.
Аз пуштаву боғу роғу бустони диёр
Мардумгияҳе ба ҳарду чашмони манӣ.
Бе ту нарасам ба мақсади худ ҳаргиз,
Армоншикани марому армони манӣ.
Чун ту ба Ҳисори ман набошад моҳе,
Моҳе ба баландиҳои вичдони манӣ.
Ку гулбадане ранги ту дар рӯи ҷаҳон,
Ту гулбадани Ҳамраҳи Усмони манӣ.

* * *

Ман бо ту азизи дилу ҷон хоҳам монд,
Пеши қадами ту гулфишон хоҳам монд.
Бас орзуи рӯи туро дораму бас,
Бо ту ҳама дам дубайтахон хоҳам монд.
Бо душмани ту рафиқи ҷонӣ нашудам,
Дар пушти дари ту меҳрубон хоҳам монд.
Ман қалби туро сипар ба ҷонам созам,
Аз тири нигоҳҳо амон хоҳам монд.

Чун бо ту ба даҳр ман бимонам умре,
Ҷонони тую ҷавон, ҷавон хоҳам монд.
Аз бодаи васли ту ҳамеша сабзам,
Бе бодаи васли ту хазон хоҳам монд.
Чун чашмаи деҳа меравам аз паси ту,
Дар ҷӯи муҳаббатат равон хоҳам монд.

* * *

Худовандо, ба сӯи ту равонам,
Ягона чун ту ҳастӣ меҳрубонам.
Туро чун шеърӣ олӣ кардам азбар,
Дубайтиву суруду достонам.
Агар дар назди ту бошам гунаҳгор,
Бисӯзад ҳар нафас ин ҷисму ҷонам.
Агар аз субҳи содиқ пеш хезам,
Яқинан, дар қатори зиндагонам.
Ҳама икдоми некӯ хайр будаст,
Ба ин раҳ меравам то ҷовидонам.
Барои ҳар гунаҳ дар бозпурсӣ
Худоё, бар суолат дарнамонам.
Дили Ҳамроҳи Усмонро бикун нарм,
Фидои ҳарфи Қуръонат бимонам.
Умед аз рӯзи фардои ту дорам,
Ту хоҳӣ ёфтан ному нишонам.

* * *

Бихоҳам, орзуҳоят ҷавон монад,
Маро аз сӯҳбатат ҳарфе нишон монад.
Ба мисли обшорон ҳарф мерезам,
Сурудам дар дили ту ҷовидон монад.

Нигоҳам бар ниҳоли қоматат афтад,
Ба чашмонам ниҳолат беҳазон монад.
Бигирам дасти нармат то дами охир
Раҳи мо ҳамчу дарёи равон монад.
Ҳама рафтору кирдорам писанди туст,
Ба пеши аҳлу байти ту аён монад.
Ба чашмони пур аз меҳри ту, эй дилбар,
Дили Ҳамроҳи Усмон меҳрубон монад.

* * *

Розиям, ки бачча бошам аз дигар,
Модарам гирад маро андар бағал.
Меҳрубониам кунад аз сидқи дил,
Дил маро бошад сафеду беҳиял.

Розиям, ки бачча бошам аз дигар,
Ҳамраҳи модар кунам ҳар ҷо сафар.
Фарқ нагзорам ба некию бадӣ,
Хешро донам азизи баҳру бар.

Розиям, ки бачча бошам аз дигар,
Нони беминнат хурам аз рӯи хон.
Дар канори аҳлу байтам некрӯз,
Зиндагӣ бошад бароям меҳрубон.

Розиям, ки бачча бошам аз дигар,
Бегунаҳ монам миёни хонадон.
Аз фиребу кори бад бошам барӣ,
Як накӯкоре бимонам ҷовидон.

* * *

Эй дилбари дилбарандаи беҳамто,
Уммеда дили маро накардӣ иҷро.
Аз роҳи дилам канор рафтӣ, ба Худо,
Эй ёр, чаро?

Рӯзе бирасад, ки ҳарду ҳамроҳ шавем,
Аз қисмати ҳамдигар хуш огоҳ шавем,
Ҳамсӯҳбати ахтарону ҳам моҳ шавем,
Қоно! Қоно!

Бо дастагуле ба пешвози ту равам,
Тай карда басо роҳи дарози ту равам,
То хонаи чашми дилнавози ту равам,
Боз о! Боз о!

* * *

Ман аз ҳарфи дурӯғи ёру ҳам ағёр метарсам,
Ман аз таҳкурсии фарсудаи девор метарсам.
Ҳамеша меҳрубон бошам ба гулҳои Ватан, эй ёр,
Вале аз пояи гулҳои пур аз хор метарсам.
Ҳамехоҳам, ки бошад раҳбарам як марди боинсоф,
Вале аз сарвари нодону қачрафтор метарсам.
Чи хуш камдору бошад тарбузу харбуза дар бозор,
Вале аз ҳосили деҳқони бадкирдор метарсам.
Макун омехта, қассоб, ҳаргиз калларо бо гӯшт,
Ман аз бозори қассобони бадкирдор метарсам...
Ҳамеша ҳамдили дилҳои якрӯ ҳастам, эй ёрон,
Дилеро гар диҳам озор, ман аз озор метарсам.

БОРОНИ МЕХҲ

Аз косаи дили ман
Мехрат чунон бишорад.
Сӯи ман аз фазоят
Борони меҳр борад...

* * *

Бар боғи дилам биё, баҳор овар,
Эй ишқ, самои беғубор овар.
Чун обаки чӯю обшоронам,
Эҳсоси фусуну беқарор овар.
Пероҳани лолагун ба тан бинмо,
Шодиву фурӯғи беканор овар.
Эй бахт, маро ту шодтар бинмо,
Монанди баҳор хуб бор овар!
Бе ёди ту нестам, нахоҳам буд,
Аз боғи мурод ёдгор овар!
Ман ҳамраҳи орзуи ту будам,
Бар синаи ман яке шарор овар!

* * *

Ой чу бар канорам, пур мешавад канорам,
Пурнур хона гардад чашмони интизорам.
Бо шӯҳии ду чашмат бинвохтӣ диламро,
Қонам фидои нозат, гулдухтари Ҳисорам.
Ҳастӣ ягонаи дил, балки ягонаи даҳр,
Аз туст эътиборам, аз туст ифтихорам.
Эъҷоз будай ту аз қудрати Худоям,
Ман бо ту зинда ҳастам, эй қувваю мадорам.

Гар тирамоҳ бошад ё сардии зимистон,
Рӯзе, ки бо ту бошам, гӯё, ки бо баҳорам.
Ҳамроҳи ту бимонам, ин аст ормонам,
Дар роҳи ишқ умре Ҳамроҳи ҷоннисорам.

* * *

Сарбаландиам зи кӯҳсори баланди кишвар аст,
Ҳар нигоҳам сӯи фардо аз нигоҳи раҳбар аст.
Дасти худ вопас намегирам зи домони мурод.
Зиндагиам боз гардад беҳ, кунун, ки беҳтар аст.
Чун бубинам пурсамар боғоту майдони Ватан,
Моҳу Хуршеди фалак гӯй бароям ёвар аст.
Ман зи ёронам намечӯям дили пуркинару,
Кинахоҳу киначӯ як нахли бебору бар аст.
Тарс кай бошад маро аз душмани номарди хеш,
Дӯстии дӯстонам баҳри ман болу пар аст.

* * *

Бар зулфи ту, эй нигор, дастам нарасид,
Эй ҳамдили ҷоннисор, дастам нарасид.
Дар чехраи ту баҳорро мебинам,
То домани лолазор дастам нарасид.
Гуфтам, ки ба чашмаҳо бигӯям розам,
То бар лаби чашмасор дастам нарасид.
Бе дидани ту қарор дилро набувад,
Бар ин дили беқарор дастам нарасид.

* * *

Туро хоҳам, ки умре ҳамдилам бошӣ,
Аниси беҳтарину оқилам бошӣ.

Туро дар хонаи дил ҳар нафас бинам,
Чароғи тобноки маҳфилам бошӣ.
Биё, дарёи меҳру шафқату шонам,
Ки чун санги сабури соҳилам бошӣ.
Биёву шеърҳо хон ҳамчу Маҳрухсор,
Гуле сабзида дар боғи дилам бошӣ.
Бароят тирамоҳи зарнисор орам,
Чу ишқат коштам, ту ҳосилам бошӣ.
Бароям бо ту будан ҳар нафас ид аст,
Мабодо чун гирех дар мушкилам бошӣ.

ЭЙ ДҶУСТ, БИЁ

Эй дӯстам, биё, то анҷуман кунем,
Аз боби дӯстӣ бо ҳам суҳан кунем.
Парварда нахли меҳр чун Ҳофизи бузург,
Бад нахли душманӣ мо решақан кунем.
Ў баҳри дӯсташ қон бар гарав ниҳод,
Қонро фидои ў, эй ҳамватан, кунем.
Бе дӯст зиндагӣ марг асту нестӣ,
Ҳайф аст, гар ба ў мо мову ман кунем.

* * *

Биё, ҳамроҳи ту шому саҳар бошам,
Биё, аз ҳоли ту то боҳабар бошам.
Биё, аз роҳи ишқи ту қадам монам,
Ба пеши чашми ту валоназар бошам.
Намехоҳам ба пойи ту халад хоре,
Биё, то ки ту ро умре сипар бошам.

Маро чону дилӣ, сарчашмаи бахтӣ,
Барои ту дилу чону ҷигар бошам.
Ту бо ман ҳамнишину ҳамсафар будӣ,
Ту ро ман низ умре ҳамсафар бошам.
Намедонӣ, ки чун Ҳамроҳи Усмонат,
Бароят ман дигар бошам, дигар бошам.

* * *

Ман ҳамдили ту, ҳамнафаси фасли баҳорам,
Ишқ аст маро ҳастию меҳр аст шиорам.
Дар васфи ту ҳар шеър, ки гуфтам, зи қалам нест,
Аз ҳусни ту афзун бишавад ҳусни диёрам.
Дарвозаи чашми ту бувад во ки ба сӯям,
Аз дафтари шеърарам ту бихонӣ дили зорам.
Ҷорист чу дарёи вафо ҷониби қалбам,
Чашми тую лутфи ту диҳад сабру қарорам.
Аз ғайзи ту манро бишавад бахт муяссар.
Ҳар ҷо ки равам, соҳ шавад охири қорам.
То розиям аз ту ману розӣ зи манӣ ту,
Як фарди ҳудодода дар ин мулки Ҳисор.

ҲИСОР

Ҳисорам, давлати бедори ман ту,
Ҳисорам, дафтари ашъори ман ту.
Умедам ин ки монам бо ту ҷовид,
Ҳисорам, қалъаи подори ман ту.

Ҳисори ман, туро дорам ба дунё,
Чӣ мулки бебаҳо дорам ба дунё.
Дили поку сари боло чу кӯҳат,
Зи субҳи ту сафо дорам ба дунё.

Ҳисорам, ҳастӣ илҳоми сурудам,
Туй, танҳо туй буду набудам.
Бароям номи Мирзо ифтихор аст,
Ту ҳастӣ тахту меҳроби сучудам.

Ҳисори ман, баҳори ман ту ҳастӣ,
Чу дил андар канори ман ту ҳастӣ.
Туй як гӯшаи зебои дунё,
Самои беғубори ман ту ҳастӣ.

Аё, эй боғи сабзи Тоҷикистон,
Туй ҳамзод бо Суғду Бадахшон,
Туй пайванд бо Вахшу Зарафшон,
Ту ҷонӣ бар тани Ҳамроҳи Усмон!

Ҳисори ман, ту ҳастӣ ифтихорам,
Сари болои ман дар рӯзгорам.
Зи домони ту рафтан кори душвор,
Барои ту қасам, ки ҷоннисорам.

РУБОИҲО

Як буттагули баҳор бошад шеърам,
Ҳамранги руҳи диёр бошад шеърам,
Ҳамрози ману аниси танҳои ман,
Бо дарди замона ёр бошад шеърам.

Расонда гарчи қисмат то ба шастам,
Ҳанӯз андар раҳи қисмат башастам.
Қадаҳ ҳаргиз намегирам ба дастам,
Ки ман аз бодаи ишқи ту мастам!

Он дил, ки дар он азму лаёқат набувад,
Моил ба футуввату ибодат набувад,
Он масҷиди ҳамчу қасрро қасс чи кунад,
Чун дар сараш андешаи тоат набувад.

Ман зори туям, валеқ ту беҳабарӣ,
Дилдори туям, валеқ ту беҳабарӣ,
Ҳастӣ ту табиби дили ман, сад фарёд,
Бемори туям, валеқ ту беҳабарӣ.

Бар дидани ту агар накӯшад дили ман,
Чун чашма зи ишқи ту начӯшад дили ман,
То субҳи сафед, гӯ, намонад зинда,
Сар то ба қадам сиёҳ пӯшад дили ман!

Эй хома, ту кош беҳато роҳ равӣ,
Аз ҳоли дили замона огоҳ равӣ,
Ҳарчанд заминиат басо меҳохам,
Аз хок баланд гашта, то моҳ равӣ!

Кай сер шавад чашми ту, эй нозири рох,
Ҳар гаҳ гузарам, ба банда дорӣ ту нигоҳ,
Бе пушту паноҳ чун гадо гаштам ман,
Аз дасти ту, эй гадои бе пушту паноҳ!

Дар домани ту нақши баҳор аст, баҳор,
Монандаи гул шукуфтарӯй, эй ёр,
Рӯи ту ба хотирам биёрад маҳро,
Бӯи ту маро барад миёни гулзор.

Аз хондани ашъори баландат мастам,
Гоҳо нарасад баландиашро дастам,
Дидам зи баландиҳои ашъори ту хуб:
Гар шеъри баланди ту надонам, пастам!

Бе ҳамдили худ будан ба олам мушкил,
Осудани дил ба панҷаи ғам мушкил,
Чизе, ки бихоҳад шудан одам, бишавад,
Одам шудан аз барои одам мушкил!

Бар шаст расидаму чавон бошад дил,
Аз пушти нигори худ равон бошад дил,
Ҳар пирди́ле бигӯядам гар: пирӣ,
Афсӯс, надонад, кич и сон бошад дил!

Пирам, аммо ишқ шикорам карда,
Побанди яке гули баҳорам карда,
Аз рафтани умр то кунун беҳабарам,
Ин беҳабарӣ, бубин, чи корам карда!

Покии дилу амони ман тавба бувад,
Рӯшангари чашму чони ман тавба бувад,
Барбод ҳамедиҳад гунаҳҳои маро,
Боли ману осмони ман тавба бувад.

Дар пеши падар нагуфтаам ҳарфи баланд,
Мерафт ҳама зи суҳбати ӯ хурсанд.
Дар даст варо китоби Қуръон буду бас,
Буд дарғаҳи ӯ барои мо мактаби панд.

Аз гуфтаи модарам забон омӯхтам.
Аз қардаи модарам баён омӯхтам.
Аз мактаби модарам чу ман бигзаштам.
Пастию баландии замон омӯхтам.

Бошад, ки асои дасти модар бошам.
Бар модари хеш нек ёвар бошам.
Аз ҷону дилам хидмати модар бикунам,
Бар хоки қадам варо баробар бошам.

Ман бо ту ҳамеша ҳамнафас хоҳам буд.
Саршор зи армону ҳавас хоҳам буд.
Рӯзе, ки равам ба роҳи ишқ аз паси ту,
Ман пештар аз ҳазор кас хоҳам буд.

Ҳарфи хуши ту – ғизои ҳаррӯзаи ман.
Хандон нигаҳат – шифои ҳаррӯзаи ман.
Ҳамсуҳбати ту будан маро ҳаст ҳавас,
Хомӯшии ту – ҷазои ҳаррӯзаи ман.

Ман бо дили пуралам рубой гуфтам.
Хонӣ ту варою наздам ой, гуфтам.
Дар шеъру суруди худ туро кардам васф,
Яъне, ки ба чону дил ту чой, гуфтам.

Хоҳам бари ту чавон бимонам умре,
Як нахлаки беҳазон бимонам умре.
Болои сарат мисоли хуршед шуда,
Чун мисраи ҷовидон бимонам умре.

Аз дафтари ашъори ту кардам азёд
Шеъри сарае зи чашмаи истеъдод.
Шукрона, ки аз садоқати шогирдат
Гуфти сухани баланд ҳамчун устод.

Гулгунақабо, зиёд ранчам додӣ,
Бурдӣ ту маро зи ёд, ранчам додӣ.
Чун боди сабо зуд гузаштӣ, афсӯс,
Додӣ ту вафо ба бод, ранчам додӣ.

Шукрона кунам, ки ёри ман хушсухан аст,
Дилбурдаи ман гуле зи боғи Ватан аст.
Гулҳои диёри ман бимонед ба ман,
Рухсори ӯ хандаи ҳусни чаман аст.

Дар шеър баду неки ҷаҳонро бином,
Ёрони азизу меҳрубонро бином.
Азбаски нигоҳи шеър то дур бувад,
Бо шеър ҷамоли осмонро бином.

Эй ёри азиз, эй гул, эй буду набуд,
Ман расми туро ҳамеша дорам бо худ.
Бо расми ту гуфтугӯ намоям ҳар рӯз,
Бе ишқи ту зуд мешавад дил нобуд.

Ҳарчанд ки гоҳ дар замон ночӯрӣ,
Дар гуфтани шеъри тоза чун машҳурӣ.
Хоҳам, ки ҳамеша рӯбарӯям бошӣ,
Бо ёди ману валеқ аз ман дурӣ.

Ту мӯъчизай барои ман, чашмаи деҳ,
Бе ту набувад қуввати тан, чашмаи деҳ.
Сад чашмаю қўйро туй чун оғоз,
Бошӣ ту барои ман Ватан, чашмаи деҳ.

Чун бар мани ошиқӣ гаронмоя азиз,
Танҳо будани туро нахоҳам ҳаргиз.
Дар ишқи ту сарсупурдатар аз ман нест,
Танҳо будани маро намехоҳӣ ту низ.

Бар ваъдаи худ вафо накардан гунаҳ аст,
Дидан ёру садо накардан гунаҳ аст.
Бар рӯи азизони дилу дидаи хеш
Дарвозаи хеш во накардан гунаҳ аст.

Дар рӯзи вафоти ту само ашк бирехт,
Аз сӯзиши қалби ҷонфидо ашк бирехт.
Ҳар пораи абрро бубин, ҳамраҳи мо
Дар таъзияи ту гӯиё ашк бирехт.

Лайлӣ туву ин банда мисоли Мачнун,
Гаштем ба лафзи тозаи ту мафтун.
Бар рӯи ту во кунам чу дарвозаи дил,
3-ин пас нашавӣ зи чорбоғаш берун.

Эй нахли умед, аз ту самар меҳоҳам,
Аз ту самари тозаву тар меҳоҳам.
Эй кош, хазони ту набинам ҳаргиз,
Сарсабзиат аз ғайзи саҳар меҳоҳам.

Шахсе, ки туро азизи чон медонад,
Дар даҳр ягона дилситон медонад.
Андар дили ту чӣ бигзарад ҳар шабу рӯз,
Ҳамроҳи ту ёри неқдон медонад.

Ман дар дили ту агар набошам, айб аст,
Ё ҳамдили ту агар набошам, айб аст.
Бигзор, наояд ҳамаву аммо ман
Дар маҳфили ту агар набошам, айб аст.

Дар ҳалқаи дӯстон ҳамебояд зист,
Умре чу ба бӯстон ҳамебояд зист.
Шаб мераваду саҳар наояд шояд,
Бо ҳамдигарӣ чу чон ҳаме бояд зист.

Ҳар як шаби торро Худо рӯз кунад,
Бар торию тирағӣ чу фирӯз кунад.
Бо фасли баҳор мо бимонем ҳама,
Наврӯз туро ҳамеша дилсӯз кунад.

Ман аз дили шаб, аз дили ту огоҳам,
Андар дили ту ҳамеша бошад роҳам.
Аз хоҳиши ту қадам намондам берун,
Шодам, ки туй ҳамсафари дилхоҳам.

Хоҳам, ки мисоли гул шукуфон бошӣ,
Дар хонаи дил ягона меҳмон бошӣ.
Лабрези ту бошад дили ошиқзодам,
Пеши назарам чун маҳи тобон бошӣ.

Донам, ба ҷаҳон касе намонад ҷовид,
Андар ҳама ҷо ҳасе намонад ҷовид.
Чун рӯз равад, расад шабу субҳ дамад,
Як дилбари дилрасе намонад ҷовид.

Ҳамсоя ману туему аз як гузарем,
Аз паҳлуи ҳам ҳар нафасе мегузарем.
Ҳар лаҳза нигоҳи мо басо ширин аст,
Мо аз дили ҳамдигар чаро беҳабарем?!

Бе амри Худо даст ба коре назанам,
Бе моҳи само даст ба коре назанам.
Бе ишқи тую нигоҳи гармат, дилбар,
Аз баҳри Худо, даст ба коре назанам.

Андар талаби дидани ту ҳастам боз,
Бар хандаи чашмони туям ҳаст ниёз.
Донам, ки чу гулҳои баҳорон покӣ,
Андар лаби домони туям ҷои намоз.

Ҳар чой, ки барпо бишавад маҳфили ту,
Хуш оядам он шавқу суруди дили ту.
Гӯянд маро, дур равам аз бари ту,
Ман чун биравам, ки будаам моили ту.

Аз дафтари умри ман нахондӣ байте,
Дар васфи дилу Ватан нахондӣ байте.
Аз гуфтани шеърӯ ғазалу қисса чӣ суд,
Вақте ки ба анҷуман нахондӣ байте.

Дилро, ки зи ту буриданаш душвор аст,
Бе ишқи ту низ диданаш душвор аст.
Он чиз, ки аз лабат чашидам минбаъд,
Шаҳдест, ки гӯй дар даҳони мор аст.

Ту меҳри маро ба бар надорӣ, эй ёр,
Бовар ту чаро дигар надорӣ эй ёр.
Ман ҳамраҳи ту, ки зистан меҳоҳам,
Аз мақсади ман хабар надорӣ, эй ёр.

Аз нози ду чашми туст пайдо шеърарам,
Бар ҳар сухани лаби ту шайдо шеърарам.
Гар шеър набуд, ишқ набуд, меҳр набуд,
Будааст нишони ман ба фардо шеърарам.

Боре ба ту ман нагуфтаам ҳарфи дурушт,
Ман пушти дари тӯро накуфтам бо мушт.
Ҳаргиз набудам аз паси озори дилат,
Чашмони пур аз нози туям охир кушт.

Як шоири хубу ҳамадон буд Хайём,
Бо аҳли тараб ҳамдиду чон буд Хайём.
Бо гул буду бо ишқ буду бо даву чом,
Устои рӯбоии замон буд Хайём.

Ман ҳамаҷафаси моҳи само хоҳам зист,
Ҳампешаи субҳи босафо хоҳам зист.
Хуршеди само ҳамраҳи ман роҳ равад,
Бе гармии он то ба кучо хоҳам зист.

Эй духтари дилфиребу шӯху қадрас,
Аз сӯҳбати худ биёриам шавқу ҳавас.
Ўро бинигар, кисабағал пур-пури пул.
Дар кисабағал расми туро дорам бас!

Аҳсанти туву модари ту, эй гули ноз,
Бар ҷониби ман ба хандаҳо омада боз.
Ҷонам, ба Худо, ки ошиқи зори туям,
Дорам ба тую ба хандаҳои ту ниёз.

Гуфтам, ки ҳамеша ҳамнишинам бошӣ,
Як ёри азизу беҳтаринам бошӣ.
Болои ду дидаам нишинӣ ҳама умр,
Дар хонаи дил ту ангубинам бошӣ.

Бар мулки дилам назар намудӣ осон.
Аз роҳи дилам гузар намудӣ осон.
Аз майли дили пур аз шарорат, эй гул,
Бо ноз маро хабар намудӣ осон.

Ҳар ҳарф маро далолати нола бувад,
Таҷрибаи зиндагии чилсола бувад.
Бо марди бахилу дилсияҳ дӯст машав,
К-ин ҳосили абри рӯсияҳ чола бувад.

Ашъори дили туро бихондам осон,
Ман сайти дили туро бихондам осон.
Гуфтӣ, ки дилат зи ишқ бошад холи,
«Ишқ он набувад ҳамчун булбул ноли».

Эй ёри ҷавониам, ҷавон бош, ҷавон,
Андар пайи ту ҳамеша ҳастам сарсон.
Боре бинигар ба чехраи ман аз меҳр,
Сад ҳайфи ману дили ману пой равон.

Он оташи ишқи ту намирад ҳаргиз,
Дар олами орзу намирад ҳаргиз.
Бо ханда туро ҳамеша бинам, эй ҷон,
Ёдест, ки пеши рӯ намирад ҳаргиз.

Як кишвари пур зи меҳр бошад дили ту,
Кони ғазалу таронаҳо маҳфили ту.
Бо ту буданам бувад маро бахту шараф,
Ороста бо шеър бувад соҳили ту.

Эй ёр, эй ёр, ҳамдили ботадбир,
Бархезу биё, маро дар оғӯшат гир.
Аз сарғаҳи меҳри ҳарду чашмат нӯшам,
Бар рӯи кафам биё ту чун косаи шир.

Аз хушкии соҳилам дилам месӯзад,
Аз сахтиат, эй гилам, дилам месӯзад.
Аз бенамакию носипосии рафик,
Аз дарди ғами дилам дилам месӯзад.

Бедарди манӣ, гоҳ-гоҳе дарди манӣ,
Гоҳ гармдиливу гоҳ дилсарди манӣ.
Гоҳ пой ба пеш монию гоҳ ба қафо,
Гоҳе ту мукофотию гоҳе ту чазо.

Роҳи дили ту роҳи сухан бошаду бас,
Он ҷо, ки ҳамеша анҷуман бошаду бас,
Ќуз хор ба мулки дили ман кай рӯяд,
Мулки дили ту маро Ватан бошаду бас.

Дил хост ҳар он чи, як ба як мегӯям,
Арзандаи асри бистуяк мегӯям.
Эй дӯст, мапиндор, манпиндор, ки ҳеҷ –
Ман гуфтаам он чи бедарак мегӯям.

Аз дидани ту ду чашми ман нур гирифт,
Ќонат ба дили пураламам ҷӯр гирифт.
Ман садқаи бозувони ту, ду дастат
Аз дасти мани ошиқи ранҷур гирифт.

Андар дили ту ниҳоли арзанда манам,
Андар бори ту ҷавони зебанда манам.
Монандаи маҳ ба чашми ман метобӣ,
Дар оинаи чашми ту тобанда манам.

Як раҳ ту гузаштию қарорам бурдӣ,
Ту аз паси худ хаёли зорам бурдӣ.
Андар сари роҳи ту нишинам ба умед,
Уммеди дилам, биё, ки борам бурдӣ.

Дар боғи дилам шеърӯ дубайтӣ рӯид,
Он ҷо ғазалу рубоихо дорад ид.
Ҳар байти маро, ки булбуле аз худ кард,
Он лаҳза садои булбулонро кӣ шунид?!

Дидам, ки ду чашми ту ғазал меҳонад,
Аз рафтани умру аз аҷал меҳонад.
Ҳар шому саҳар, ки худ ба хад меҳонад,
Афсӯс хурам, ки бемаҳал меҳонад.

Ман бо ғазалу сурудӯ дастон монам,
Дар дидаи пур зи меҳри ёрон монам.
Бо дилбари шеърхони даврон монам,
Дар фасли баҳори Тоҷикистон монам.

Сад тӯҳфаи ман дили тӯро нарм накард,
Гулҳои чаман дили тӯро нарм накард.
Ашъори Ҳилолӣ аз бароят хондам,
Афсӯс, сухан дили тӯро нарм накард.

Дарёи дилам роҳ равад, роҳи дароз,
Аз домани кӯҳу дашту сад шебу фароз.
Ҳамроҳии дигарон нахоҳам ҳаргиз,
Дарёи дилам суруд меҳонад боз.

Чун нахли азими беҳазон бояд буд,
Бо ёр ҳамеша меҳрубон бояд буд.
Фарҳоди замони худ будан кори нақӯст,
Арзандаи шеърӯ достон бояд буд.

Аз моли ҷаҳон сухан бимонад ҷовид,
Беҳ нукта дар анҷуман бимонад ҷовид.
Чун санг ба рӯи қуллаву домани боғ
Ҳар хору ҳаси Ватан бимонад ҷовид.

Аз қимати ман маро ҳабар Эзид деҳ,
Як умри нақӯву босамар Эзид деҳ.
Як дӯсти нек ёфтаи бас мушкил,
Сад дӯсти хубу мӯътабар Эзид деҳ.

Дар боғи падар ниҳоли себ аст фузун,
Ҳамвории пургулу нишеб аст фузун.
Ҳоҳиш ҳамаро бувад, ки оянд ин ҷо,
Савдою ғиреви андалеб аст фузун.

Хуршед, нақӯву хуш бидеҳ рӯзи маро,
Хушрӯз бикун ҳамеша Наврӯзи маро.
То рӯзии ман зиёда гардад имсол,
Хушбинии тоҷикона омӯз маро.

Эй қуллаи сарбаланди шаҳри дили ман,
Эй оби равони софи наҳри дили ман.
Бас покии ту ҳамеша хоҳам ба ҷаҳон,
Нопокии ту боиси қаҳри дили ман.

Ҳар ҳарфи хуши ту чорасозам бошад,
Ҳаққо, ки ҳамеша дилнавозам бошад.
Ман аз раҳи чашми ту нарафтам берун,
Рӯ чониби ту ду чашми бозам бошад.

Ҳар сӯ нигарам, фақат туро мебинам,
Болои сарам фақат туро мебинам.
Аз нӯги забони ту ғазал мерезад,
Соҳибназарам, фақат туро мебинам.

Дарёи ду чашми ман равон асту равон,
Дарёи ду чашми ман давон асту давон.
Дарёи ду чашми ман расад то дили ту,
Саҳрои дили ту то шавад боғи калон.

Ҳарфе, ки туро ба ваҷд н-орад, ҳайф аст.
Ҳарфе, ки агар туро нафорад, ҳайф аст.
Он шеъри пур аз меҳри ман ояд ба забон,
Андар дили ту агар наборад ҳайф аст.

Шеъре хондам дар сари гӯри падарам,
Бо нолаи ҷонгудози ҷону чигарам.
Фардо сари гӯри ман бихон шеъри маро,
Гар шеъри маро зи бар намудӣ, писарам.

Эй олами дарё, ҳамагон ҳамдили ту,
Дорад чӣ аҷаб обу ҳаво соҳили ту.
Аз ҳамлаи амвоҷ наноли ҳаргиз,
Пурсабру тааммулӣ, дилам қоили ту.

Пурхосилу дилрабост боғи падарам,
Болои ду дида ҷост боғи падарам.
Бигзор, ҳамеша сабзу шодоб бувад,
Сарманзили боғи мост боғи падарам.

Аз кӯчаи ту бо сари боло гузарам,
Як ошиқи дилдодаи шайдо гузарам.
Бар роҳи дили ту меравам пур аз шавқ,
Чун бод зи кӯҳу дашту саҳро гузарам.

Борон шаваму зи тори мӯят резам,
Чун чакра барои ҷустуҷӯят резам.
Ғелида зи рухсора равам то поят,
Аз шодии дил зи чор сӯят резам.

Ман баста ба доми кас нагаштам ҳаргиз,
Бо нокасе ҳамнафас нагаштам ҳаргиз.
Яъне ки ба қаъри об будам гавҳар,
Бар об равон чу хас нагаштам ҳаргиз.

Хоҳам, ки дили ту бо сухан нарм кунам,
Бо нармии лафзи ошиқӣ гарм кунам.
Дирӯз ба номи ту навиштам нома,
Аз чист, ки аз супурданаи шарм кунам.

Аз шохи баланди бед гунчишк афтод,
Аз сӯзиши дил накард боре фарёд.
Аз курсии худ агар ғитад мансабхоҳ,
Аз ғуссаву ғам ҳеҷ нагардад озод.

Аз меҳр барои ту ғазал мегӯям,
Саршор зи ишқи бемасал мегӯям.
Азбаски туй фақат бароям ширин,
Ҳар дам ғазале мисли асал мегӯям.

Ҳар лаҳза барори кор хоҳам бар ту,
Андар ҳама дам барор хоҳам бар ту.
Чун ҷон ба тани Ҳамраҳи Усмон бошӣ,
Дар мавсими дай баҳор хоҳам бар ту.

Афтоби дилам ба рӯи ту механдад,
Махтоби дилам ба рӯи ту механдад.
Бо шеърӯ таронаю ғазалҳои зиёд
Ҳар боби дилам ба рӯи ту механдад.

Дар домани ту намоз хондан мумкин,
Ҳар лаҳза намози ноз хондан мумкин.
Ҳар байти ду абрӯи тӯро, эй гули ноз,
Оҳиставу ҳам дароз хондан мумкин.

Дар рӯи базеби ёр дидам маҳро,
Шабҳо ҳама беқарор дидам маҳро.
Гуфтам, ки бағал кушода гирам оғӯш,
Ин лаҳза чи роздор дидам маҳро.

Субҳе, ки тӯро ба сӯи худ мехондам,
Чун боғ ба рӯи роҳ гул афшондам.
Берун нашудам зи хонаи чашми ту ҳеҷ,
Дар хонаи чашми ту диламро мондам.

Аз гуфтаи ту ҳамеша ман бохабарам,
Бо боли сафеди орзу ҳамсафарам.
Аз доираат қадам намонам берун,
Аз гуфтаи туст равшан ин ақли сарам.

Гуфтам на фузун, ду-се дубайтӣ ба ҳавас,
Кам гуфта, валеқ гуфта шеърӣ дилрас.
Бар гуфтаи сусти ман гирифтӣ эрод,
Як шеър ба ёдгор гар монад бас.

Ту аз ману аз нигоҳи ман беҳабарӣ,
Ту аз дили пур зи оҳи ман беҳабарӣ.
Аз омадани шабону аз рафтани рӯз,
Аз ҳоли басо табоҳи ман беҳабарӣ.

Ҳамдарди дилу марҳами розам ой,
Бо дастагуле ба пешвозам ой.
Як лаҳза ҳаёлат наравад аз ёдам,
Дар пеши назар вақти намозам ой.

Аз хоҳиши дил қадам намондам берун,
Дидам ситаму алам, намондам берун.
Аз рафтани худ ба ман нагуфтӣ ҳарфе,
Чоно, қадаме зи ғам намондам берун.

Ку модари ман, ки як гуноҳам бахшад,
Алфози қабех, рӯи сиёҳам бахшад.
Дар пеши замони худ гуноҳам беш аст,
То ҳаст азизу хайрхоҳам, бахшад.

Ман, ёр, зи чашмони сиёҳат мамнун,
Аз рӯи сафеди ҳамчу моҳат мамнун.
Онро, ки ман интизор будам, гуфтӣ,
Шуд дил зи нигоҳи бегуноҳат мамнун.

Гуфтам, ки биё, рози диламро бишунав,
Сад ҳикмату панди оқилонро бишунав.
Дарёи дилам чу меравад чониби ту,
Баргарду садои соҳиламро бишунав.

Эй духти парӣ, ягонаи асри бист,
Ман бо нафаси тозаи ту хоҳам зист.
Ҳарчанд ки имрӯз зи ман дурӣ, дур,
Меҳри тую ишқи ту ба олам боқист.

Ҳастам зи пайи адои ҳар амри Худо,
Аз мардуми покдил наям ҳеч чудо.
Ин аст, ҳамеша сарбаландам ҳар ҷо,
Аз рафтани умри худ надорам парво.

Мардоин сухан сухан басо кам гӯянд,
Чун меҳргияҳ ба қалбҳо мерӯянд.
Андар раҳи ҷоҳилӣ қадам нагзоранд,
Бо тавба ҳамеша худ гунаҳ мешӯянд.

Дар боғи дилам як гули хушрӯй туй,
Арзандаи офарину хушгӯй туй.
Бе ту нафаси тоза надорам бар дил,
Дар маҳфили дил ягона ҳақгӯй туй.

Дарё, ту равонию равонию равон,
Бо умри азизи ман ту ҳастӣ ҳамсон.
Аз умри дарози ту чу ҳастам воқиф,
Афсӯс, ки кӯтаҳ аст умри инсон.

Аз дафтари кори ту, нигори ширин,
Бархост садои ту чи ширину маҳин.
Дар даҳр чунин садо дигар нест, ки нест,
Монанди ту бовафо дигар нест, ки нест.

Дар маҳфили шеъри ту нишаста хушҳол,
Аз шеъри ту кардаем бас истиқбол.
Бе маҳфили шеъри ту бимирад завқам,
Бе маҳфили шеъри ту надорам пару бол.

Ту ҷониби ман оию ман ҷониби ту,
Мо ҳарду қадам занем аз лаб-лаби ҷӯ.
Ту аз бари ман равию ман аз бари ту,
То субҳи дигар ба ҳам биёем накӯ.

Ҳар сатраки шеъри ман садои дили туст,
Дарёи сухан ба пуштаи соҳили туст.
Шӯру шари базми ошиқон аз дили туст,
Меҳр асту садоқат, он чи дар маҳфили туст.

Дарёи дилам ҳамеша сероб бувад,
Пайваста ба олами табу тоб бувад.
Дарёи дили тоҷики дарёпарвар
Шаффоф чу оби ноби Варзоб бувад.

Андар дили мо муҳаббати Наврӯз аст,
Иқлими бақо муҳаббати Наврӯз аст.
Дар синаи софи ҷумла соҳибназарон
Эҳдои Худо муҳаббати Наврӯз аст.

Аз ҳиммати бебаҳои ман ранҷидӣ,
Аз нағмаву аз садои ман ранҷидӣ.
Мушkil набувад барои ту куштани дил,
Аз саҳви дилу хатои ман ранҷидӣ.

Ман бо Ватанам, Ватан маро болу пар аст,
Ҳар лаҳзаи умр пешам имдодгар аст.
Бе рӯи Ватан чашми сарам кӯр бувад,
Алҳақ, ки Ватан барои ман чашми сар аст.

ДУБАЙТИҲО

Лабат шуд бо лабонам бўсапайванд,
Аз он пайванд мо хӯрдем бас қанд,
Дареғо, мо ҷудо гаштем охир,
Чу мулкам аз Бухорову Самарқанд.

Илоҳо, доманат бошад намозӣ,
Худо бошад зи ту пайваста розӣ,
Бидонӣ кори ҳақро бениёзӣ,
Надонӣ ишқи дилро кори бозӣ.

Чу моҳӣ ту, нигоҳат нарм бошад,
Чу меҳрӣ, хандаҳоят гарм бошад,
Руҳи бишкуфтаат дар боғи ҳастӣ
Гули доимбаҳори шарм бошад!

Дар иклими сухан то реша дорам,
Зи бадбинони худ андеша дорам,
Бадӣ нокарда гарчӣ дидаам бад,
Бувад то умр, некӣ пеша дорам.

Аламҳои дили ман беҳисоб аст,
Ба маънӣ чун ҳазору як китоб аст,
Дилам дар оташи ҳаҷрат кабоб аст,
Дили ту аз кабоб оё қимоб аст?!

Дар ин олам чавон ҳаргиз намонем,
Ниҳоли беҳазон ҳаргиз намонем,
Хазону пирӣ аммо бок набвад,
Илоҳо, бенишон ҳаргиз намонем!

Ниҳоли ишқи ту пурбор бодо,
Дили шӯридаат саршор бодо,
Агар қадрат надонам, то қиёмат
Дилам ошуфта боду зор бодо!

Ба ҳар ҷо бингарам, акси ту он ҷост,
Чи зебову чи барнову дилорост,
Назар кардам ба дарёи дили худ,
Бидидам: аксат, эй маҳ, рӯи дарёст!

Дилам бо ту ҳамеша ёр бошад,
Мабодо бе ту ғамбемор бошад!
Ниҳоли умри ман сарсабз аз ишқ,
Ниҳоли умри ту пурбор бошад!

Бадар кун аз дилам ғамро, гули ман.
Ғами бешу ғам камро, гули ман,
Чу медонӣ, ки дунё бевафоест,
Ғанимат дон ту ҳар дамро, гули ман.

Сафо аз ту надидам, эй гули ман,
Вафо аз ту надидам, эй гули ман,
Шудам бемори дил дар роҳи ишқат,
Даво аз ту надидам, эй гули ман.

Биё пур кун канорамро, гули ман,
Биё бишкан хуморамро, гули ман,
Биё аз нав ту бишкуф дар канорам,
Бидеҳ равнақ баҳорамро, гули ман.

Дилам кӯҳ аст, дорад ганчи бисёр,
Ба таърифи ту мебошад сазовор,
Аз он аст ифтихорам аз дили худ,
Ки дорад ганчу он ҳастӣ ту, эй ёр!

Ғами ишқи ту зӯр аст, эй гули ман.
Нигоҳат ғарқи нур аст, эй гули ман.
Кадомин дил, кадомин бонаво дил
Дилатро созу чӯр аст, эй гули ман?

Баҳорон бе ту зебо нест, эй гул,
Дилам бе ту ба як чо нест, эй гул,
Бихишти ҳарду дунё бе руҳи ту
Дилафрӯзу дилоро нест, эй гул.

Ба он рози маҳинат, эй гули ман,
Бигӯям офаринат, эй гули ман,
Ту чун моҳи самой, кош, эй кош,
Биебам дар заминат, эй гули ман.

Дилам шуд моили ту, эй гули ман,
Дилам шуд қоили ту, эй гули ман,
Туй пуршӯр дарёи муҳаббат,
Дилам шуд соҳили ту, эй гули ман.

Гули ман аз ягон гул кам набошӣ,
Бихоҳам ошно бо ғам набошӣ,
Пур аз нам бод беҳу решаи ту,
Фақат бо дидаи пурнам набошӣ!

Туро дар сина ҷо кардам, гули ман.
Ба рӯхам ошно кардам, гули ман.
Бубинам то туро, бар рӯи дунё
Ду чашми хеш во кардам, гули ман.

Намедонам, чи дарде мекашӣ, дил,
Ҳама дам оҳи сарде мекашӣ, дил,
Чи сону бо кадомин раҳ равонӣ,
Ба мижгонат чи гарде мекашӣ, дил?

Азизи дил, азизи ҳастии ман,
Ба ҳар коре бикун ҳамдастии ман,
Сарамро гар насозам паст пешат,
Аз он дам сар шавад сарпастии ман.

Туро аз холи дил, чоно, хабар нест,
Ба сӯи манзили моят гузар нест,
Чи шуд, эй ёр, бар меҳру вафоят,
Ниҳоли меҳрро дигар самар нест?

Аз он фаҳрам, ки ман омӯзгорам,
Пайи омӯхтан ҳиммат гуморам,
Ниҳолон гар ба боғи ман насабзанд,
Надорад ҳеч маънӣ рӯзгорам.

Чавон будам, чавон буд ин гулистон,
Чаҳонро ғам набуд аз баргрезон,
Шудам ҳамроҳи тутти ҳавлиам пир,
Бирезад баргҳои умрам осон.

Зи ғавғои касон парво надорам,
Зи даъвои касон парво надорам,
Маро шеърӯ суҳан беҳтар зи дунёст,
Зи дунёи касон парво надорам.

Ману ту ҳамдигарро меҳрубонем
Барои ҳамдигар ширинзабонем.
Ба як рӯзе чудо аз ҳам нагардем,
Ба ҳам маҳбӯб мо андар чаҳонем.

Дили парвозиам парвоз хоҳад,
Ба роҳи зиндагӣ оғоз хоҳад.
Нахоҳад лаҳзае аз ту чудой,
Туро ҳар рӯз бинад, боз хоҳад.

Аз он фахрам, ки ман омӯзгорам,
Пайи омӯхтан ҳиммат гуморам.
Ниҳолон гар зи дасти ман насабзанд,
Набошад маъние дар рӯзгорам.

Замона шуд дигар, гуфтор дигар,
Замона шуд дигар, рафтор дигар.
Ба ҳар маҳфил, ба ҳар як корхона
Замона шуд дигар, сардор дигар.

Дурӯғатро дигар бар об мегӯ,
Аё бедил, аё бе чашму берӯ.
Фиребам додаӣ дар зиндагонӣ,
Надорам боварӣ бар ту сари мӯ.

Бе ту нафаси шикаста дорам,
Чашмею ду дасти баста дорам.
Як дилбари мисли ту хучаста,
Дар паҳлуи худ хучаста дорам.

Аё ҳамсодафтар, ҳамдили ман,
Баҳори ман, азизи оқили ман.
Гуле дар дасти ман пайваста хушбӯ,
Чӣ зебо бо ту бошад маҳфили ман.

Чу ман бо ёди ту шабҳо нахобам,
Расад субҳу ба сӯи ту шитобам.
Напечам бо ту гар чун навдаи гул,
Азобам деҳ, азобам деҳ, азобам.

Аё ҳамсодафтар, ахтари ман,
Биё, шин соате андар бари ман.
Ба гӯшат шеър хонам ошиқона,
Ту хастӣ дафтари шеъри тари ман.

Бароям моли дунё ҳеч бошад,
Садаф дар зери дарё ҳеч бошад.
Замоне, ки надорам тандурустӣ,
Маҳу хуршеди фардо ҳеч бошад.

Ба кӣ гӯям ҳама рози диламро,
Суруди чӯри носози диламро.
Ба кӣ гӯям ҳама нози диламро,
Чаҳони тозаовози диламро.

Азизи ман туй, эй дилбари ман,
Бароям беҳтарин, тоҷи сари ман.
Зи бемехрии ту, ҳамдафтари ҷон,
Бисӯзад қалби ошиқпарвари ман.

Ба дарди ман даво кун, эй гули ман,
Маро аз ғам раҳо кун, эй гули ман.
Пури дардам, пури дардам, пури дард,
Ба аҳди худ вафо кун, эй гули ман.

Туро ҳар кас зи ман, ҷоно, ҷудо кард,
Хато карду хато карду хато кард.
Дили ман бо дили ту гашта ҳамроҳ,
Варо ҳар дам дуо карду дуо кард.

Расида давраю даврони пирӣ,
Сари ман пеши пой чони пирӣ.
Туро гирам бағал, эй ишқи сонӣ,
Дигар кай монадам армони пирӣ.

Гунаҳамро бубахш, эй ҳамдами ман,
Бикун шукронаи бешу ками ман.
Барои бахти фардоят бисӯзам,
Бувад ғамхор имрӯзат ғами ман.

Барои абри беборон дилам сӯхт,
Ба марзи ташнаи деҳқон дилам сӯхт.
Чу дидам ҷисми сарди марди ноком,
Ба сони гулхани сӯзон дилам сӯхт.

Баҳори бе гули хандон чӣ даркор,
Нигоҳи абри беборон чӣ даркор.
Чу танҳо меҳрубонӣ дар забон аст,
Чунин лутфу чунин эҳсон чӣ даркор.

Дили бекинаи дунё дили ту,
Гили пурганчи дунёям гили ту.
Чу дарёи равон бошам пур аз ҷӯш,
Наорам ман хатар бар соҳили ту.

Ғами дунё, бароям ғам набошӣ,
Ками дунё, бароям кам набошӣ.
Дилам пурғам бувад, эй ёри ширин,
Дар оғӯшам агар як дам набошӣ.

Ба зории дилам парво надорӣ,
Ғами имрӯзаву фардо надорӣ.
Ба сӯи ту ниғаҳ дорам ба уммед,
Нигоҳе аз чӣ сӯи мо надорӣ.

Замон дигар шуду ман кам нагаштам,
Ба назди ҳеҷ кас сархам нагаштам,
Паси сарват нарафтам ҳеҷ гоҳе,
Ба нокас ҳамдилу ҳамдам нагаштам.

Биё, ки шеъри ман шеъри дили туст,
Ҳамеша меҳмони манзили туст.
Агарчи майли ту бар ошно нест,
Аз он шодам, ки шеърам моили туст.

Рақиби ман, насӯзад хонаи ту,
Набинам хонаи вайронаи ту.
Надорам ҳеҷ озоре равоят,
Ки ман аслан наям бегонаи ту.

Дили аз зиндагонӣ хастаи ман,
Кушо охир ду дасти бастаи ман.
Чӣ мегирий дигар аз хандаи рӯз,
Дили аз дарду ғам ворасти ман.

Дилам дар оташи ишқат хароб аст,
Ба сӯи ман нигоҳе кун, савоб аст.
Ба ту додам савол аз буду нобуд,
Нигоҳи ту ба рӯям худ ҷавоб аст.

Ҳаво сарду ҳаво сарду ҳаво сард,
Сари чононаи ман мекунад дард.
Ба дарди ӯ яқин дармон биёбам,
Нагӯяд то маро чонона номард.

Ман аз ту боумедам, эй гули ман,
Туй бахти сафедам, эй гули ман.
Туй гар моҳи тобони шаби тор,
Туро пазмон чу шедам, эй гули ман.

Агар пирам, маро ту пир кардӣ,
Ба доми ишқи худ занчир кардӣ.
Ба алфози дурӯғинат, нигоро,
Маро аз зиндагӣ дилгир кардӣ.

Аё, эй дилбари дилсӯзу ғамхор,
Туй кандил бар ман дар шаби тор.
Туро ман ҳар дақиқа мекунам ёд,
Маро бо як табассум кун сабукбор.

Баҳори шеъри қалбамро хазон нест,
Маро бе хандаи ту ин ҷаҳон нест.
Илоҳо, аз нигоҳат меҳр резад,
Ки бе меҳрат дили ман дар амон нест.

Даме биншин сари болини ман, ёр,
Бисанҷ ин набзи дил такрор-такрор.
Ба рағми лаҳзаи бигзаштаи умр
Равонамро ниғаҳ дору ниғаҳ дор.

Туро дидам, лаби дарё нишастӣ,
Чаро он ҷо тани танҳо нишастӣ?!
Ту он ҷо интизорӣ мекашӣ боз,
Ба роҳи ёри бепарво нишастӣ.

Биё, як бор бинам рӯи гармат,
Лабони нозуку чашми башармат.
Садоят мерасад танҳо ба гӯшам,
Садои нарми нарми нарми нармат.

Ман аз шеъри лабонат мебарам файз,
Зи ҳар ҳарфи забонат мебарам файз.
Биё, бо қиссаи дил ошно бош,
Ман аз рози шабонат мебарам файз.

Кучой ту, кучо, эй дилнавозам,
Туро буд интизор оғӯши бозам.
Наёбам чораи ҳар мушкили дил,
Биё, бар назди ман, эй чорасозам.

Диле хоҳам, ки дар он ғам набошад,
Суруре бошаду мотам набошад.
Набошад он макони бухлу кина,
Чу қалби шайху мулло кам набошад.

Биё, бо ҳамдигар шахмот бозем,
Ба рӯи тахтаи шахмот тозем.
Ҳамин як шоҳи маст аз кибри худро,
Биё, аз шахри дил берун бисозем.

Дили ман во бувад доим бароят,
Беҳин он чо бувад доим бароят.
Беҳин бўстонсарою махзани нур,
Лаби дарё бувад доим бароят.

Гуле ҳастӣ ту аз гулзори маънӣ,
Саропо маънию дилдори маънӣ.
Ҳама ҳарфу ҳичои олимонро
Харидорӣ ту аз бозори маънӣ.

Ба роҳи илм рафтан кори мушкил,
Дар ин раҳ ҳилм бояд, сабри комил.
Ҷаҳолатпеша гардад аз паси пул,
Хирадро пеша созад марди оқил.

Гули нозам, гули нозам, эй гули ноз,
Лабонат бар лабонам кай расад боз?
Бароям як имои ту бувад бас,
Ки сӯи ту кушоям боли парвоз.

Ба ман чое бачо бахш, эй гули ман,
Зи роҳи бад раҳо бахш, эй гули ман.
Зи бераҳмии ту ман мекашам дард,
Ба дарди ман даво бахш, эй гули ман.

Худое, некӣ кам кардам ба ёрон,
Бадиҳое, ки зам кардам ба ёрон.
Маро ғам меҳӯрад акнун аз ин кор,
Чаро охир ситам кардам ба ёрон.

Чй донй қиссаи умри дарозам,
Чй донй қимати ҳар савту созам.
Ба ваъда дер кардй, дер кардй,
Қазо кардй, қазо кардй намозам.

Агарчанде хамӯшему хамӯшем,
Чу оби чашмаҳо гоҳе бичӯшем.
Ба дарёи дилат коре надорем,
Биё, аз чӯи қалбат об нӯшем.

Аё, эй дилбари шӯхи хушовоз,
Садои ту ба гӯшам мерасад боз.
Ҳамехоҳам туро гирам ба оғӯш,
Бигардам маҳви ишқу ишваю ноз.

Бароям кӯи ту боғи латиф аст,
Бароям номи ту беҳад шариф аст.
Туй он шеър, ки хонам ба такрор,
Туй он шеър, ки пур аз радиф аст.

Аё, эй бенамак, ҳамдафтари ман,
Биёву гӯш кун ҳарфи тари ман.
Агар як ҳарфи ночое бигуфтам,
Биё, хат каш ба рӯи дафтари ман.

Бидидам, дар забонат номи ман ҳаст,
Чй хуш, дар мағзи ҷонат номи ман ҳаст.
Ду чашми ту маро мечӯяду бас,
Навишта дар лабонат номи ман ҳаст.

Туро чашмони ман бас меҳрубон аст,
Ду чашмат чун забонат хушбаён аст.
Вале сӯям намехандад дили ту,
Ки он аз ман чӣ мехоҳад, аён аст.

Дилат ҳамчун китоби боз набвад,
Дили ту бо диле ҳамроз набвад.
Дили ту беҳабар аз хандаи шед,
Дилат арзандаи парвоз набвад.

Маро дида чу оҳу мегурезӣ,
Барои чӣ, парирӯ, мегурезӣ?
Гуле додам ба дастат аз раҳи меҳр,
Гулавро монда як сӯ, мегурезӣ.

Ту ҳастӣ зеби боғу зеби гулшан,
Манам дар ишқи ту Фарҳоди кӯҳкан.
Намебинам туро як ҳафтае боз,
Магар майли ҷудой дорӣ аз ман?!

Хаёлам, ки баҳорам нест бе ту,
Ба ҳар қорам барорам нест бе ту.
Зи ман сабру қарорамро рабудӣ,
Маро сабру қарорам нест бе ту.

Маро гар мекушӣ бо хандаат куш,
Ба шаҳди хандаи зебандаат куш.
Барои ман биханд, эй бахти ҷовид,
Маро монандаи як бандаат куш.

Хушоҳанг аст бар гӯшам садоят,
Писанд ояд маро ҳарфу ҳичоят.
Агар ранчур гардӣ, дилбари чон,
Ба чон ман аз Худо чӯям шифоят.

Агарчи мебарӣ ҳар лаҳза ҳушам,
Вале дар пеши ту умре хамӯшам.
Мабодо як нафас ман бе ту монам,
Барои ин тамоми умр кӯшам.

Нигори ман, нигорам, эй нигорам,
Ба монанди ту ҳамдарде надорам.
Ягона интиҳоби ман ту ҳастӣ,
Миёни ҷумла гулҳои баҳорам.

Бимирам бар вафоят, эй вафодор,
Вафоятро сазоворам, сазовор.
Агар бинам, ки дорӣ бевафой,
Шавам аз дарду ғам ранчуру бемор.

Ба боғам нахли беҳосил чӣ даркор,
Ғариқи ишқро соҳил чӣ даркор?
Ба сад дил як дили ту ошно аст,
Чунин дилдодаи пурдил чӣ даркор?

Маро дигар мадеҳ панд, эй азизам,
Маро дигар макун фанд, эй азизам.
Агар мирам, барои дӯст мирам,
Ба рӯзи марг механд, эй азизам.

Худоро шукр, ҳамкори ту ҳастам,
Туру ёру мададгори ту ҳастам.
Ту, ки бозоргирӣ, дилбари ман,
Қасам, ки ман харидори ту ҳастам.

Туру чон хондаму чонона гуфтам,
Биё, чун нури нав бар хона гуфтам.
Чаро хомӯш мондӣ, эй азизам,
Магар бар гӯши ту афсона гуфтам?

Канорат, эй Душанбе, навҷавонем,
Нишоне аз бузургони ҷаҳонем.
Ба армони дили ту ҳамсадоем,
Зи фардоят навиди ҷовидонем.

Ту беморию ман бемадорам,
Ту оромию ман шабзиндадорам.
Диламро меҳӯрам ҳар дам бароят,
Туру хоҳам ҳамеша дар канорам.

Писандам шуд баҳори ту бароям,
Ҳама ҷои Ҳисори ту бароям.
Канори дигареро ман начӯям,
Биҳиште хуш канори ту бароям.

Лаби пурхандаву чашмони гӯё
Маро ҳар лаҳза мегӯянд: Боз о!
Агар аз давлати ту сар бупечам,
Яқин, ки мешавам расвои дунё.

Умеди ман, умеди тозаи ман,
Ту соҳиб бар дару дарвозаи ман.
Чунонат меҳр бастам, оқибат рафт
Ба гӯши аҳли ишқ овозаи ман.

Дилам монду дилам монду дилам монд,
Дилам аз дилбари ноқобилам монд.
Чаро сард аст, инак, маҳфили мо,
Дилам аз раҳбарони маҳфилам монд.

Нигоҳи ман ба рӯят моҳ бинад,
Сазовори дилам, огоҳ бинад.
Намеғунчад ба сина дил зи шодӣ,
Шабе, ки бо худаш ҳамроҳ бинад.

Агар аз дар дароям, ту нахезӣ,
Ба оташдони қалбам об резӣ.
Ҳар он гаҳ ки биёям рӯбарӯям,
Ту аз тири нигоҳам мегурезӣ.

Ба ҳар дардат давоям, эй гули ман,
Бароят ҷонфидоям, эй гули ман.
Набинам гар туро як лаҳза, эй ёр,
Бидон аз худ чудоям, эй гули ман.

Биё андар канорам, эй гули ман,
Гули фасли баҳорам, эй гули ман.
Ҳамедонам, ки гулҳо бешуморанд,
Туй, ту ифтихорам, эй гули ман.

Шудӣ бемору бин бемор дилро,
Чунон бемори нотакрор дилро,
Туро дармон бичӯям аз ҳама даҳр,
Нахоҳам дид хору зор дилро.

Хаёлам, мисли ту чононае нест,
Мисолат дар ягон афсонае нест.
Ҳама аз пушти ту оворавау лек
Зи ман девонатар девонае нест.

Ба ёди ҳусни дилчӯят каболам,
Намебинӣ, чаро зору харолам.
Ту аз танҳоям парво надорӣ,
Зи танҳочӯии ту дар азобам.

Дилам як олами афсона бошад,
Барои дӯстонам хона бошад.
Барои кинаварзони замона
Дилам як олами бегона бошад.

Маро ҳар ҷо бубинӣ, деҳ саломам,
Ба некӯӣ зи қалбат деҳ паёмам.
Дихам, то ки туро дар синаам ҷо,
Биё, як зарра бинмо эҳтиромам.

Чигарсӯзо, барои ту каболам,
Нахондӣ мисрае хуб аз китобам.
Барои худ маро як меҳрубоне
Ҳисобам кун, ҳисобам кун, ҳисобам.

Кучой, дилбари соҳибчамолам,
Чавобе деҳ кунун бар як саволам.
Маро ту дӯст медорӣ ва ё на?
Якero гӯ, намонaд мaчoлaм.

Ба пеши нокасон сар хам накардам,
Ба ашкам дидаҳоро нам накардам,
Алорағми ҳасудону бахилон
Ман аз ёрон касеро кам накардам.

Аё, эй дафтари шеърӣ баландам,
Аё, эй дафтари шеърӣ писандам,
Туро эҷод кардам то, бимурдам,
Вале худро зи ранчи ту накандам.

Хазони нахли боғатро набинам,
Азобу дарду доғатро набинам.
Туро сарсабз ҳамчун арча бинам,
Ки андар сояат умре нишинам.

Гули зебанда, ёри ман ту бошӣ,
Лабат пурханда, ёри ман ту бошӣ.
Агар имрӯз аз ман мегурезӣ,
Яқин, оянда ёри ман ту бошӣ.

Чаро боре нахандидӣ ба сӯям,
Туро, нағзоштӣ боре бибӯям.
Намондӣ, ки намондӣ, ки намондӣ,
Ҳар он чи ки ба дил дорам, бигӯям.

Рафиқо, ҳамдили маркабсаворам,
Бадо, бебахт мондӣ дар диёрам.
Туро бинам савори аспи тозӣ,
Равад аз дил ҳама дарду ғуборам.

Агар ту сарбаландӣ, сарбаландам,
Баландии туро, чоно, писандам.
Дилам девонаи ҳусни ту бошад,
Ба ҳоли ҳар дили девона хандам.

Туй зеботарин зан, духти тоҷик,
Туй донотарин зан, духти тоҷик.
Барои ту мақоми моҳ ҳеҷ аст,
Туй болотарин зан, духти тоҷик.

Нигоҳам ҷонибат парвоз дорад,
Ду чашмат аз нигоҳат ноз дорад.
Дилат майле надорад сӯи дигар,
Чаро ки ҳамдили мумтоз дорад.

БАЙТҲО

Чиям ман? – Ҳамчу як ангуштаринам,
Туӣ зеби канорам, эӣ нигинам.

Девона ба кори хештан хушёр аст,
Ҳушёр ба кори худ гаҳе девона.

Шеъри ман оғозу анҷоми ман аст,
Талхию ширинии коми ман аст.

Одам, ки бувад зи хоку бар хок равад,
Ҳайф аст, агар зи даҳр нопок равад.

Туро, ки рафтаӣ аз ман, дубора меҳоҳам,
Самои орзуро пурситора меҳоҳам.

Марав сар-сарӣ андар ин даҳри дун,
Ки охир туро мекунад сарнагун.

Дили ту хонаи меҳру вафо бод,
Маро ворид гардидан раво бод!

Ҳамдилу ҳамбовару ҳамсӯи дил бош,
Эӣ ки ой рӯбарӯ, паҳлӯи дил бош!

Ҳар касеро дили сафедаш ҳаст,
Ба пагоҳи ҳаёт умедаш ҳаст.

Бо халқи Худой меҳрубон бояд буд,
Дар хидмати аҳли қалбу ҷон бояд буд.

Набошӣ гар ту, эӣ ҷон, ҳамдили ман,
Ҳамеша сард монад маҳфили ман.

То куллаи муҳаббат пои пиёда рафтам,
Ҳаргиз намон дар ин раҳ ногаҳ зи по биафтам.

Шабе дидам ба хоб: афсона месӯхт,
Дилам ғамхона шуд, ғамхона месӯхт.

Пок месӯзад диламро нории ишқ,
Мекунад равшандилам анвори ишқ.

Рӯзи маргат нолаи дил беш шуд,
Синаи Ҳамроҳи Усмон реш шуд.

Як шеър нагуфтӣ, ки писандам бошад,
Дар мулки дилам кӯҳи баландам бошад.

Бо чашми дилат ба ман назар кун,
Аз будани ман маро хабар кун.

Аз абри сафед умеди борон накунам,
Аз ғофили дард умеди дармон накунам.

Чун бар дили ту наёфтам роҳ,
Ман бар дили кас накофтам роҳ.

Мо миллати поку сарбаландем,
Гӯё ки китоби пур зи пандем.

Бар чашми дилам назар надорӣ,
Аз ҳоли дилам хабар надорӣ.

Барои шеърҳои наонавишта
Маро дил мезанад акнун думушта.

Монандаи ту ёри дигар нест маро,
Ҷуз ёди хушат кори дигар нест маро.

Чун лолае ба боғи туям, эй ёр,
Яъне, ки доғ-доғи туям, эй ёр.

Ғами ту мекушад гарчӣ маро, ёр,
Валекин зинда месозад батакрор.

Маро чун бо дилат бегона кардӣ?
Ба дастат хонаат вайрона кардӣ!

Сано бодо туро, соҳибдили ман,
Басо обод дорӣ маҳфили ман.

Чун манзили дилнавоз мондӣ, эй дил,
Бар сӯи ҳама ту боз мондӣ, эй дил.

Чашми ман кай ашк мерезад,
Бе ту гӯё рашк мерезад!

Расида соли ман бар фасли даймоҳ,
Хазонрезӣ маро месозад огоҳ.

Ҳаркиро бошад ҳиммат гар баланд,
Ҳаст бешак дар ду дунё сарбаланд.

Беҳунар будан, дило, матлуб нест,
Пеши маҳбубаш ҳам ӯ маҳбуб нест!

Беҳтарин роҳе, ки некӯй асту рост,
Покии дил, покии имони мост.

Надорам фикру зикри моли дунё,
Басо ман дидаам аҳволи дунё.

Агар хоке намозӣ нест,
Аз он афлок розӣ нест.

Аз дили худ душманӣ бинмо бадар,
Дӯстонат то ки гардад бештар.

Аз вафоҳо сафот подош аст,
Аз ҷафоҳо ҷазот подош аст.

Боз баргарду ба роҳи дил биё,
Роҳи ишқи мо надорад интиҳо.

Дер бемеҳрии ту бишнохтам,
Дил дар ин бозӣ, дарего, бохтам.

Ман ҳамқадами ту бошаму ҳамнафасат,
Кабке шаваму иҷора гирам қафасат.

Фалакро расондӣ ту то бар фалак,
Фалакро расондӣ ба гӯши малак.

Маро аз дарди ишқи ту раҳо нест,
Туро 3-ин дарди бедармон даво нест.

Дилам доим равон аст аз паси ту,
Агарчи пеши ту бошам ҳаси ту.

Бе дӯст намерасам ба ҷое зинҳор,
Тобут намеравад худаи то ба мазор.

Роҳе, ки ту меравӣ, равонам бар он,
Ҳусни ту диҳад тароватам бар дилу ҷон.

Намехоҳам, ки як оқил бимирад,
Чароғи рӯшани маҳфил бимирад.

Хайр кардиву ҳам саховат беш,
Мондай лек ҳамчунон бадкеш.

Дар ишки ту бевафо набошам ҳаргиз,
Аз сояи ту чудо набошам ҳамргиз.

Чун ҳар нафасам ҳамраҳи ту мегузарад,
Осуда аз онам, ки накӯ мегузарад.

Ба сӯзи зиндагонӣ чӯра ҳастем,
Вале ҳоло напукта, ғӯра ҳастем.

Ҳам шеърӯ таронаю сурудам деҳа,
Осудагии чону вучудам деҳа.

Ду чашмат меҳрубон монад, илоҳо,
Чавониат чавон монад, илоҳо.

Пираму навҷавонӣ меҳоҳам,
Ҳамраҳат зиндагонӣ меҳоҳам.

Бе моҳи само шаб набувад моро хуш,
Бе моҳи замин гап набувад моро хуш.

Сӯи ту нигоҳи бад накардам ҳаргиз,
Ҳоҳиш кардиву рад накардам ҳаргиз.

Бӯсаҳо чун аз лабонат рехтанд,
Ҳомаву дил шӯри нав ангехтанд.

Пур бикардӣ дили манро зи ҳавас,
Дар дилам меҳри тӯро дораму бас.

Дар боғи дилат чу коштам донаи ишқ,
Дар дидаи ту шукуфт афсонаи ишқ.

Чун номи ту андар даҳанам номи дигар нест,
Пурбортар, аз ту, Ватанам, номи дигар нест.

Ҳаваси зиндагии қасри калон бурд маро.
Ҳаваси зиндагии қасри калон хурд маро.

Шеъри дарёро ба дарё гуфт бояд,
Ҳамчу барфе шеъри хомам руфт бояд.

Дар мактаби ишқ ҳеч як фармон нест,
Тай кардани ин роҳ раҳи осон нест.

Духтари дех, аз паси ту тохтам,
Чашмбозиро ба ту ман бохтам.

Биё, бар зулфи печони ту печам,
Ки бе зулфони печони ту ҳечам.

Дар шеъри ду абрӯи ту ман қофия бошам,
Дар шеъри ду абрӯи ту ман мадҳия бошам.

Бо соҳибдил агар ҳамдил набошӣ,
Хаёлам, одами оқил набошӣ.

Миёни нокасу кас буда бисёр,
Накардам фарқ ёрамро зи ағёр.

Чу фарзине ба рӯи шоҳмотам,
Ки Шоҳи нотавонро шоҳу мотам.

Ин хонаи дил хонаи меҳр асту суруд,
Дар хонаи дил ҷой надорад Маҳмуд.

Бо лаҳни накӯ ба мо суҳан мегӯй,
Аҳсан ба ту, ки роҳи дилам мечӯй.

Бар шаҳри дилам сафар бикун, эй гулрӯй,
Бо ман ту ба шаҳри дил бимон, эй дилчӯ.

Занги телефонат биовардам ба ҳуш,
Лаҳзае кардам сукут, мондам хамӯш.

Истода чу кӯҳи Қоф мебояд буд,
Дур аз ҳама инҳироф мебояд буд.

Ту, эй моҳам, ту эй моҳам, ту эй моҳам,
Нафаҳмидӣ яке аз сад нигоҳам.

Бо ту буданам нишонаи хушбахтист,
Бе ту буданам нишонаи сарсахтист.

Ба фармони дилам чун кор кардам,
Баҳорамро гулу гулзор кардам.

Чавонӣ гар пур аз шӯру шарар аст,
Ба пирӣ тоб овардан ҳунар аст.

Донам, ки ба оби чашма дорӣ ту ниёз,
Биншаста манам дар лаби он рӯзи дароз.

Зиндагонӣ хонаи меҳру вафост,
Бе хатой зиндагӣ кардан равост.

Сарчамъии мо нишонаи ақли расост,
Сарчамъии мо нишонаи меҳру вафост.

Чун роҳ равӣ, дилам давад аз паси ту,
Чун роҳ равӣ, дилам давад аз паси ту.

Бе ту пури ғамам ман,
Бе ту ками камам ман.

Эй бод, маро бўсакунон мегузарӣ,
Бо бўсаи худ роҳати чон мегузарӣ.

Деҳа бе ман дар амон бошад, амон,
Банда бе деҳа кӣ ҳастам дар ҷаҳон?!

Бар аҳли суҳан, ки меҳрубон бояд буд,
Дар мулки суҳан ҷу қаҳрамон бояд буд.

Раво ҳаргиз набошад бевафой,
Ки худ бадбахтӣ аст аз ҳам ҷудой.

Ба ёдам мерасӣ ҳаро субҳи содиқ,
Ба додам мерасӣ ҳар субҳи содиқ.

Ҳаст холӣ дар канорам ҷои ту,
Кай расад бар ҷои холӣ пойи ту.

Дар аҳд ҳамеша бовафо бош,
Чун қалб бароям ошно бош.

Маро охир кушад бераҳмии ту,
Маро охир кушад бефаҳмии ту.

МУНДАРИЧА

<i>Асрори Раҳмонфар. Ў</i> ҳамраҳи шеър меравад роҳи дароз.....	3
Шеърҳо ва ғазалҳо	7
Рубоиёт	113
Дубайтиҳо	132
Байтҳо	152

Ҳамроҳ Усмон

ҲИСОРИ НАНГ

(*Мунтахаби ашғор*)

Муҳаррири ороиш *Ромиш Шералӣ*
Муҳаррири саҳифабандӣ *Меҳрӣ Саидова*

Ба матбаа 07.10.2013 супорида шуд.
Чопаш 11.10.2013 ба имзо расид. Андоза 60x84 1/16.
Ќузьи чопӣ 10,0. Адади нашр 1000 нусха.

Муассисаи нашриявии «Адиб»-и
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон
734018, ш.Душанбе, кӯчаи Н.Қаробоев 17 а

Дар матбааи «Олами дониш» чоп шудааст.
ш.Душанбе, кӯчаи Айнӣ, 128. Тел.: 907 62 62 20